

VISPASAULES ADVENTISTU
LŪGŠANU NEDĒĻAS LASĪJUMI
2020

UZTICĪGS KRISTĪGAM DZĪVESVEIDAM

Ievads

Uzticīgs kristīgam dzīvesveidam

Teds Vilsons

Tieši pirms uzņemšanas Debesīs Jēzus Kristus deva Saviem sekotājiem svarīgu uzdevumu – aizsniegt pasauli, mantojot cilvēkus Viņam (sk. Mt. 28:18-20).

Mūsu šisnedēļas tēma ir “Aizsniedz pasauli: uzticība kristīgam dzīvesveidam”. Kas kopīgs kristīgam dzīvesveidam ar pasaules aizsniegšanu Kristum? Daudz kas. Jo mūsu kā kristiešu būtība atklājas tajā, kā mēs dzīvojam. Kādas ir mūsu vērtības un prioritātes? Kā mēs pavadām savu laiku un kā tērējam resursus? Kāds ir mūsu dzīvesveids?

“Ko nozīmē būt kristietim? Tas nozīmē būt līdzīgam Kristum,” apliecināja Elena Vaita. Jēzus ir mūsu paraugs, un tikai Viņa žēlastībā un spēkā mēs varam būt uzticīgi mums dotajam aicinājumam, pilnībā palaužoties uz Kristu un Viņa Vārdu.

Šajā nedēļā runāsim par vairākām ļoti svarīgām tēmām, sākot ar to, kādā veidā Bībele ir uzskatāma par kristīgu dzīvesveida pamatu. Aplūkosim, ko Valstības vērtības atklāj par kristīgu dzīvesveidu un kā varam vadīties savā dzīvē pēc kristīgiem tikumiem. Ļoti svarīgs kristīga dzīvesveida elements ir arī veselība. Uzlūkojot Kristu kā savu paraugu, mēs kļūsim patiesi iedrošināti un iedvesmoti. Ieskatīsimies arī tādās ar kristīgo dzīvesveidu saistītās tēmās kā mediji, seksualitāte un kristieša dzīve vispārīgi. Šo īpašo nedēļu noslēgsim ar Elenas Vaitas rakstu “Dzīvojot gala laikā: kristīgs dzīvesveids un pēdējo dienu notikumi”¹.

Ceru, ka pievienosieties man, iedziļinoties pārdomās par kristīga dzīvesveida saistību ar pasaules aizsniegšanu Kristum. Lūgsim pazemīgi pēc apsolītā Svētā Gara vēlā lietuses un pēc Kristus īpašā spēka, kas vienīgs var palīdzēt mums nodot savu dzīvi Viņam.

*Teds Vilsons ir Septīttās dienas adventistu draudzes
Generālkonferences prezidents.*

¹ Ellen G. White, Manuscript Releases
(Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990), vol. 9, p. 230,
egwwritings.org/?ref=en_9MR.230.1¶=59.1290.

Pirmais sabats

“Tavs vārds ir manu kāju spīdekļis”

BĪBELE KĀ KRISTĪGĀ DZĪVESVEIDA PAMATS

Teds Vilsons

Tas bija nozīmīgs laiks manā dzīvē. Pēc Takomas akadēmijas absolvēšanas Mērilendā, ASV, es nolēmu turpināt studijas La Sjeraras koledžā (tagad universitāte; *La Sierra University*) Kalifornijā, kas atradās vairāk nekā 4100km attālumā. Uzsākot šo jauno, svarīgo dzīves periodu, tēvs atsūtīja man kartiņu, kurā bija ar roku ierakstījis sekojošo citātu:

“Sevis nodošana Dievam lai ir pats pirmais, ko dari no rīta pamodies. Lai tava lūgšana ir: “Ņem mani, ak, Kungs, pilnībā Sev. Es nolieku visus savus plānus pie Tavām kājām. Izlieto mani šodien Savā kalpošanā. Mājo ar mani, un lai viss mans šīsdienas paveiktais būtu darīts Tevī.” Šī ir lūgšana katrai dienai – ik rītu izvēlies nodot sevi Dievam uz visu turpmāko dienu. Nodod visas savas ieceres Viņam, lai saskaņā ar Viņa rūpīgo plānu tās tiktu īstenotas vai atliktas. Tādējādi dienu no dienas tu noliksi savu dzīvi Dieva rokās, un arvien vairāk un vairāk tā tiks veidota Kristus līdzībā.”¹

Es ne tikai augsti novērtēju tēva veltīto laiku un rūpes, kuras tika izrādītas, līdzdalot šo citātu, bet arī spēcīgo praviešu gara

pamācību, kuru saņemt man nozīmēja patiešām daudz. Kopš tā laika Elenas Vaitas raksti man kļuvuši ļoti mīli.

Šo ar roku rakstīto citātu glabāju savā Bībelē gadiem ilgi, līdz diemžēl pazaudēju savu dārgo Grāmatu. Pirms kāda laika palūdzu tēvam uzrakstīt to pašu citātu vēlreiz, un tā līdz šai dienai manā jaunajā Bībelē stāv otrā kartiņas versija. Šis citāts ir man tik dārgs, jo tas atklāj tēva garīgās rūpes par mani. Nekad neuzskati, ka laiks, kas nodalīts garīgām pārdomām, kā arī saviem bērniem veltītais laiks varētu būt nesvarīgs. Tad Svētā Gara ietekmē un spēkā saņemsi garīgās “dividendes.”

Dieva Vārda spēks

Kad mēs nododam sevi Dievam un katru dienu izvēlamies atstāt savus plānus Viņa ziņā, ļoti svarīgi kļūst atvēlēt laiku un ieklausīties tajā, kā Viņš runā ar Bībeles starpniecību. “Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem.” (Ps. 119:105)

Mūsdienu pasaulē izplatītas ir dažādas humānistiskas filozofijas, kuras, lai gan bieži vien saistošas, spēj novest mūs lejā, uz ļoti tumša ceļa. Turpretī Dieva Vārda uzticamība ir pārbaudīta. Tas apgaismo mūsu ceļu un dod drošas, dievišķas norādes. Tas nodrošina pamatu attiecībām ar Jēzu Kristu, to attīstīšanai un saglabāšanai, kā arī zināšanām par to, ko nozīmē dzīvot dzīvi, kuru Viņš mums paredzējis. Tas ir Kristus dzīvais vārds – bezgalīga patiesība, kas pārspēj jebkuru cilvēka veidotu kultūru un virza uz Debesu kultūru.

Kad Sātans kārdināja Jēzu tuksnesī, Dieva Dēls drosmīgi apliecināja: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra vārda, kas nāk no Dieva mutes.” (Mt. 4:4) Katra Rakstu daļa ir svarīga. Lai gan nevar teikt, ka Dievs ir diktējis Bībeli vārdu pa vārdam, mēs to pilnībā pieņemam kā Gara inspirētu. Pēteris izteica ļoti skaidri: “Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs. Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams;

jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.” (2Pēt. 1:19-21)

Patiesības pamats

Lūdzot par Saviem mācekļiem (un par mums), Kristus norādīja uz Vārda spēku, apliecinot: “Svēti tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība.” (Jņ. 17:17)

Pasaulē, kurā patiesība tiek uzskatīta par relatīvu un bieži tiek balstīta uz cilvēka paša pieredzi, Kristus drosmīgi pasludina, ka Viņa Vārds – Bībele – ir stabilā, nemainīgā patiesība. Ar Viņa Svētā Gara spēku šī patiesība darbojas mūsu sirdīs, mainot un padarot mūs svētus.

Tādēļ Bībele ir kristīgā dzīvesveida pamats. Tā definē, ko nozīmē būt Kristus sekotājam (sk. Mt. 5). Tā sniedz mums dievišķus paraugus un atklāj, ka “neuzticīgā ceļš ir smags.” (Sal. pam. 13:15, NKJV) Tā nodrošina bezgalīgu gudrību, padarot mūs “gudrus uz izglābšanu,” (2Tim. 3:15) tajā pašā laikā esot pietiekami skaidrai, lai pat bērns to varētu saprast. Viscaur vēsturē un pravietojumos ir redzams, kā Dievs ir vadījis savu tautu, tādēļ mēs esam pārliecināti, ka notiks tieši tas, kam jānotiek (Joz. 21:45, 2Kor. 1:20). Rakstu lappusēs mēs mācāmies arī par savu izcelsmi un likteni (1Moz. 1:1, Atkl. 21:1,7, Atkl. 22:17).

Mēs iepazīstam Dievu Rakstos un lūgšanās. “Ja jūs gribat iepazīties ar Glābēju, pētiēt Svētos Rakstus,” mums teikts grāmatā “Ceļš pie Kristus”. “Piepildi visu savu sirdi ar Dieva vārdiem. Tie ir dzīvais ūdens, kas dzesē tavas svelošās slāpes. Tie ir dzīvā maize no Debesīm.”²

Elena Vaita skaidro: “Bībele netika rakstīta tikai zinātniekiem, tieši pretēji – tā tika paredzēta vienkāršiem cilvēkiem. Augstās patiesības, kas nepieciešamas glābšanai, ir padarītas skaidras kā diena, un neviens nekļūdīsies un nepazaudēs ceļu, izņemot tos, kas seko paši savam spriedumam, nevis skaidri atklātajai Dieva gribai.”³

Tad viņa brīdina: “Nevajadzētu pieņemt cilvēka liecību kā līdzvērtīgu Rakstiem – mums pašiem jāpēta Dieva vārdus sevis dēļ.”⁴

Bībele skaidro pati sevi

Tā ir metode, kuras pamatā ir bībeliski vēsturiskā (jeb bībeliski gramatiskā) pieeja Dieva Vārda lasīšanai, aprakstīta dokumentā “Methods of Bible Study” (“Bībeles pētīšanas metodes”) – par šo metodi nobalsojusi Septītās dienas adventistu Vispasauls draudze.⁵ Šī rūpīgi izskatītā pieeja ļauj Bībelei pašai skaidrot sevi, atšķirībā no kritiskajām Bībeles pētīšanas metodēm, kas iedrošina lasītājus uz personīgu vai kultūras ietekmētu Bībeles skaidrošanu. Plašāks skaidrojums atrodams grāmatā “Lielā cīņa”:

“Bībeles valodu vajadzētu skaidrot saskaņā ar tās acīmredzamo nozīmi, ja vien nav iesaistīts kāds simbols vai skaitlis. [...] Ja cilvēki lasītu Bībeli tā, kā rakstīts, ja nebūtu viltus skolotāju, kas novirza no ceļa un samulsina prātus, tiktu paveikts darbs, kas iepriecinātu eņģeļus un ievestu Kristus ganāmpulkā tūkstošu tūkstošus, patlaban maldu ceļus staigājošos.”⁶

Gadsimtu laikā dzīvojuši daudzi uzticīgi vīrieši un sievietes, kuri smagi riskējuši, pieņemot un lasot Bībeli tieši tā, kā tajā rakstīts. Daži pat atdevuši savu dzīvību tādēļ, ka bijuši uzticīgi Rakstiem. Mūsdienās Grāmata ir visiem brīvi pieejama. Katru gadu tiek izdots vairāk nekā 100 miljonu Bībeļu, un arī Bībeles aplikācija “YouVersion” lejupielādēta 100 miljonu reizu.⁷ Turklāt pieejamas ir arī daudzas Bībeles versijas tiešsaistē.

Ticot Dieva Vārdam

Zināms, ka daudzi cilvēki tic, ka ir svarīgi savā īpašumā iegūt Bībeli, bet cik daudzi tic, ka svarīgi ir to arī lasīt, pārdomāt un sekot tās padomiem?

Jūdi Berojā noteikti tam ticēja. “Šie bija labvēlīgāki nekā Tesalonīkes jūdi. Viņi vārdu uzņēma ar lielu labprātību, ik dienas pētīdami Rakstos, vai tiešām tā ir.” (Ap.d. 17:11)

MĒS IEPAZĪSTAM DIEVU RAKSTOS UN LŪGŠANĀS.

Arī mēs varam darīt tāpat. Ikdienas Bībeles lasīšana, ko pavada lūgšanas, ir pamats mūsu garīgajai pieredzei. Ja neesam vienoiti ar Debesīm, tad nav iespējams garīgi augt (sk. 2Pēt. 3:18). Bet kādas tās ir priekštiesības – aizsniegt Dievu ik dienas, zinot, ka Viņš ilgojas būt sadraudzībā ar mums!

Es cenšos iesākt katru dienu, nometoties uz ceļiem, tiklīdz kā izkāpu no gultas. Es nolieku sevi Dieva rokās, lūdzot pēc gudrības un Svētā Gara savā dzīvē. Kungs nekad nekļūdās Savā gudrībā un zina, kas mums jānodrošina. Es cenšos lasīt Bībeli sistemātiski, sekojot “Believe His Prophets”⁸ (“Tici Viņa praviešiem”) lasīšanas plānam, kā arī papildus lasot citas Bībeles nodaļas un praviešu garu. Esmu atklājis, ka lietderīgi ir pētīt arī sabatskolas un cita veida Bībeles izpētes materiālus, kas stiprina cilvēka gaitas ar Kungu.

Pirms sākt lasīt Vārdu, es katru reizi pielūdzu Dievu, jo Bībeles izpētei vienmēr vajadzētu notikt ar Svētā Gara vadību. Esmu bezgala pateicīgs par “Rakstīto Vārdu”, kas ir “Dzīvā Vārda” iemiesojums rakstos, Jēzus Kristus.

Nekad neļaujiet nevienam atrunāt jūs no regulāras Dieva inspirētā rakstītā Vārda lasīšanas. Pamatīgi uzņemiet sevī Rakstu patiesības un praviešu garā atrodamās pamācības. Jūsu garīgā dzīve tiks piepildīta pāri mēram. Sadraudzībā ar Dievu mēs tiksim pārveidoti, kā Viņš to darīja ar Ēnohu, kurš ik dienas staigāja ar Kungu.

“Sava intensīvā darba laikā Ēnohs neatlaidīgi saglabāja sadraudzību ar Dievu. Jo smagāks un nospiedošāks bija viņa darbs, jo pastāvīgākas un nopietnākas bija viņa lūgšanas. [...] Viņš devās prom, lai pavadītu laiku vientulībā, izsalcis un izslāpis pēc dievišķajām zināšanām, ko sniegt varēja tikai Dievs. Tādā veidā, esot sadraudzībā ar Kungu, Ēnohs sāka arvien vairāk atspoguļot dievišķo līdzību.”

“Arī mums ir jāstaigā ar Dievu. Ja to darīsim, mūsu sejas apgaismos Viņa klātbūtnes spožums, .. mēs runāsim Viņa spēkā un slavēsim To. Labs ir mūsu Kungs, un labs ir Kunga Vārds. [...] Tie, kas laika beigās tiks pārvērsti, būs tie, kas bijuši sadraudzībā ar Dievu virs zemes.”⁹

Kādas brīnišķīgas priekštiesības – būt sadraudzībā ar Dievu ik dienas tādos veidos, kādus Viņš devis. Un kāds prieks zināt, ka drīz pienāks diena, kad Viņš nāks mūs vest mājās.

Jautājumi pārdomām:

1. Kā varam padarīt personīgo Bībeles izpēti saistošāku? Padomā par pieciem radošiem Dieva Vārda pētišanas veidiem!
2. Kā tiekam galā ar grūtiem Bībeles pantiem? Kāda būtu bijusi Jēzus pieeja?
3. Kā varam nodot nākamajai adventistu paaudzei izpratni par to, cik svarīgi ir būt vienotam ar Dieva Vārdu?

1 Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 70. lpp.

2 Turpat, 88. lpp.

3 Turpat 89. lpp.

4 Turpat.

5 Dokumenti “Methods of Bible Study”, www.adventist.org/articles/methods-of-bible-study/

6 Elena Vaita “Lielā cīņa”, 598. lpp.

7 “29 Good Bible Sales Statistics”, BrandonGaile Small Business & Marketing Advice <https://brandongaille.com/29-good-bible-sales-statistics/>

8 Šo Bībeles lasīšanas plānu var atrast šeit: www.believehisprophets.org.

9 Elena Vaita “Dieva dēli un meitas”, 20. lpp.

Svētdiena

Valstības vērtības un kristīga dzīve

Odrija Anderssone (Audrey Andersson)

Septītās dienas adventisti ir sastopami lielākajā daļā pasaules valstu. Atkl. 14:12 mums dara zināmu, kā tas iespējams. Šajā apokaliptiskajā Rakstu vietā ir atklātas divas galvenās vērtības jeb patiesības, kas raksturo kristīgo ticību. Mēs ticam Jēzum kā cilvēces vienīgajam Glābējam un paklausām Dieva baušļiem. Šīs nemainīgās vērtības rada mieru, prieku un laimi cilvēka dzīvē.

Aicinājums būt uzticīgiem

Uzticība Jēzum kā Kungam ir nepieciešama mūsu liecības noturībai. Neuzticīga dzīve nozīmē pilnīgu garīgo neveiksmi. Elena Vaita atzīmē: “Mēs noliedzam Jēzu Kristu kā pasaules atbrīvotāju no grēka, ja pēc patiesības pieņemšanas nesludinām par to, cik svētīga ietekme ir atstāta uz mūsu raksturu. Ja mēs nekļūstam par labākiem vīriešiem un sievietēm, ja neesam laipnāki, līdzjūtīgāki, pieklājīgāki, maiguma un mīlestības pilnāki, ja neatklājam citiem to mīlestību, kas lika Jēzum nākt uz šo pasauli žēlastības misijā, mēs neliecinām pasaulei par Jēzu Kristu spēku.”

Mīlošs paraugs

Mēs nevaram ar pārliecību līdzdalīt citiem Jēzus mīlestību, ja paši neesam to piedzīvojuši – mēs nevaram līdzdalīt to, kā mums

nav. Pasaule ir pilna ar ļaudīm, kas meklē mīlestību un pieņemšanu, kas ilgojas pēc miera un laimes. Ja tēlosim, tiksim ātri atmaskoti, bet, būdami patiesi, spēsim mantot Jēzum daudz siržu.

Toms bija kristīgu vecāku dēls. Viņš tika kristīts 15 gadu vecumā kopā ar saviem draugiem lielākoties tikai tādēļ, ka visi to sagaidīja. Viņš nebija patiesi atgriezies. Arī apprecējis skaistu, ticīgu sievieti, viņš turpināja pievienoties tiem, kas iet pa plato iznīcības ceļu. Vairākus gadus vēlāk sieva uzaicināja mācītāju uz Bībeles izpētes grupiņu, kas norisinājās viņu mājās. Toms nebija ieinteresēts, bet arī nestrīdējās, jo abi ar mācītāju bija draugi.

Nevienam nezinot, Toms klausījās Bībeles izpēti no blakusistabas. Pēc dažām nedēļām viņš pievienojās grupai, bet apsēdās tuvāk durvīm, lai neizceltu savu klātbūtni. Viņš novēroja izmaiņas savas sievas un citu grupas locekļu dzīvēs. Toms augsti vērtēja godīgumu, spēju atzīt savas kļūdas un veikt izmaiņas dzīvē. Kādu vakaru viņš sāka raudāt. Tās nebija parastas asaras, bet gan vienlaicīgi prieka un skumju asaras. Viņš atklāja: “Nekad nebiju sapratis adventistu vēsti, bet, klausoties šajās Bībeles izpētēs, es ieraudzīju Jēzu jaunā gaismā. Dievs man ir devis otro iespēju, Viņš man devis jaunas acis. Es tagad redzu visu citādāk.”

Toms tika kristīts, jo viņš atklāja to neatvairāmo mīlestību, kas bija tik patiesa un lipīga.

Dziedinoša paklausība

Paklausība ir viena no patiesībām, kas tiek daudz pārprasta un nosodīta. Taču galu galā, paklausīšana Dieva baušļiem vada cilvēci uz dziedināšanu, un cilvēki, kas to praktizē, vienmēr ir ieguvēji.

Paklausība ir arī patiesa mīlestības izpausme Jēzum. Jānis rakstīja: “Jo tā ir mīlestība uz Dievu, ka turam viņa baušļus, un viņa baušļi nav grūti.” (1Jņ. 5:3)

Kāda jauna, 18 gadus veca sieviete atstāja savu dzīvesvietu, lai studētu universitātē. Pirmajā nedēļā viņa atklāja, ka viena

kursa lekcijas notiks piektdienu vakaros pēc saules rieta. Sieviete devās pie pasniedzēja un paskaidroja, ka viņa kā septītās dienas adventiste ievēro septītās dienas sabatu, tādēļ nevarēs ierasties uz piektdienas vakara lekcijām. Pasniedzējs pauda savu vilšanos un atteicās mainīt laiku. Grūtā situācija nenobiedēja jauno sievieti – viņa šo problēmu nesa Dieva priekšā.

Pēc nedēļas pasniedzējs informēja grupu, ka minētās lekcijas laiks ir pārcelts uz piektdienas rītu. Studentei nezināmu iemeslu dēļ viņš bija sazinājies ar baznīcas valdi un jautājis: “Vai septītās dienas adventisti patiešām ievēro sabatu no saulrieta piektdienā līdz saulrietam sestdienā?” Uzzinājis, ka tā ir taisnība, viņš izmainīja lekcijas laiku.

Rezultātā tika gūtas divkārtas svētības. Jaunā sieviete tika stiprināta ticībā, bet pasniedzējs iepazinās ar adventistu mācību un dzīvesveidu. Tas noteikti bija atstājis ietekmi, jo viņš arvien vairāk cienīja ticīgo studentus.

Radīt iespējas svētībai

Dieva Valstības vērtībām un patiesībām piemīt spēks svētīt tos, kas tās zina, un ietekmēt tos, kas tās nezina, taču šis spēks darbojas tikai tad, ja šīs vērtības un patiesības tiek ar prieku īstenotas draudzes locekļu dzīvē un uzvedībā. Tam, ko mēs sakām, ir spēks pārliecināt tikai tad, ja paši to īstenojam un piedzīvojam reālajā dzīvē. Kad rīkojamies pareizi, godīgi un patiesi, stingri pastāvot par bībeliskajām Dieva Valstības vērtībām, mēs radām iespēju Dievam ne tikai darboties mūsu labā, bet arī aizskart citu cilvēku dzīves.

Apdomājiet šo dziesminieka jautājumu: “Kurš mitīs tavā teltī? Kurš mājās tavā svētajā kalnā?” (Ps. 15:1) Atbilde ir skaidra: “Kas staigā krietnumā un taisnīgi dara, un runā patiesību savā sirdī, kas netenko ar savu mēli, kas kaimiņam nedara ļauna, kas necel neslavu tuvākajam, kas neieredz neliešus ne acu galā, bet godā tos, kas bīstas Kunga.” (Ps. 15:2-4)

Šī pasaule ir salauzta un samaitāta. Tāda tā ir arī visur, kur mīt septītās dienas adventisti. Lai atklāti dzīvotu ticībā, mums jāgatavojas un jāattīstās vienatnē. Dievs aicināja Jeremiju: “Klistiet pa Jeruzālemes ielām,” meklējami cilvēki, kas rīkojas godīgi un alkst pēc patiesības (Jer. 5:1). Dievs mūsdienās vēl joprojām meklē cilvēkus, kas godīgi attiecas pret rakstītajā Dieva Vārdā atklāto, dzīvo patiesībā, tic uz Jēzu Kristu un staigā Viņa baušļos.

Mēs katrs varam atsaukties Kristus aicinājumam, sakot: “Dārgais Kungs, es būšu uzticīgs. Palīdzi man būt par patiesu kristietī.” Iedami pretī Dievam, mēs dodam Viņam iespēju svētīt mūs un mūsu tuvākos. Tāds ir septītās dienas adventistu prieks.

Jautājumi:

1. Kas jāievēro, lai mūsu dzīve atspoguļotu mūsu ticību?
2. Kas nepieciešams, lai piedzīvotu izmaiņas savā dzīvē un lai mūsu liecība būtu uzticama?
3. Tikai Svētais Gars var patiesi sakārtot mūsu dzīves. Kā saņemt drosmi un ļaut Viņam brīvi darboties? Kas traucē atsaukties?

Raksta tapšanas laikā Odrija Andersone bija Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Transeiropas divīzijas sekretāre.

1 Ellen G White, “That I May Know Him” (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1964), p. 306.

Pirmdiena

Mācīties dzīvot svētu dzīvi

KRISTĪGS DZĪVESVEIDS UN GARA AUGLIS

Alans Koralis (Alain Coralie)

Vai varētu pastāvēt tāda “Adventistu banku aplaupītāju asociācija”? Tu varbūt teiktu, ka šis jautājums ir smieklīgs, jo šāds dzīvesveids nav saistāms ar adventismu. Kā tad mums vajadzētu savu ticību īstenot dzīvē? Uz šo jautājumu atbilde ir meklējama Bibelē, tomēr bieži vien rodas kļūdas. Pārdomāsim divas no tām.

Nepareiza izpratne: divas nozīmīgas kļūdas

Ir kristieši, kuriem neliemas svarīgi ievērot noteiktu kristīgo dzīvesveidu – tādi kristieši atsakās ieraudzīt saikni starp ticību un dzīvesveidu, doktrīnām un uzvedību. Tāpat ir sastopama arī otra galējība – kristieši, kas pievēršas tikai noteikumiem un regulējumiem, izstumjot Kristu no savas reliģiskās pieredzes centra.

Apustulis Pāvils sastapās ar līdzīgu situāciju Galatijā. Tur daži kristieši uzskatīja, ka brīvība Kristū atbrīvo no ētiskas dzīves (Gal. 5:13-6:10), bet citi ticēja, ka var iemantot Dieva labvēlību, ievērojot novecojušus Vecās Derības regulējumus, ieskaitot apgraizīšanu (Gal. 1:1-5:12).

Pāvils izaicināja abas puses. Tiem, kas uzskatīja, ka darbi nav svarīgi, apustulis uzsvēra, ka Dieva ļaudis tiks tiesāti saskaņā ar saviem darbiem (Gal. 6:7, 8). Tiem, kas uzskatīja, ka ar darbiem iespējams ko nopelnīt, Pāvils uzsvēra, ka “neviens cilvēks neklūst attaisnots ar bauslības darbiem, bet vienīgi ticībā Jēzum Kristum.” (Gal. 2:16) Pēc apustuļa Pāvila domām kristīgais dzīvesveids, kas

nav sakņots evaņģēlijā, labākajā gadījumā kļūst par lētu žēlastību, bet sliktākajā – par perfekcionismu.

Saskaņā ar Pāvila rakstīto kristīgās dzīves atslēga ir radikāla nodošanās Kristum, kas iespējama, pateicoties Svētā Gara klātbūtnei un spēkam, kas iemājo cilvēkos. Gal. 5:22, 23 apustulis lieto vārdu savienojumu “Gara auglis”, runājot par tikumiem vai rakstura īpašībām, ko rada Svētais Gars. Pāvils uzskaita deviņus tikumus, kas veido “Gara augli”. Tie ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labestība, uzticība, lēnprātība un paškontrolē (NASB).¹ Šie tikumi ataino Kristus raksturu, un mēs kā Viņa sekotāji esam aicināti to parādīt. Jēdziens “Gara auglis” ietver sevī domu, ka tas nevar būt cilvēku veidots, bet gan Dieva dots. Tieši tāpat kā ābele nevar nest banānus un cūkas nevar lidot, grēcīgam cilvēkam nav iespējams pašam radīt dievišķus tikumus. Tikai Dievs spēj tos radīt, caur mums izpaužot Savu raksturu. Rodas jautājums: “Vai mēs dalāmies ar Bībelē balstīto kristīgā dzīvesveida vīziju?” Patiesība ir tāda, ka mēs nevaram paaugstināt Kristu ne savās ģimenēs, ne draudzē, ne citās kopienās, ja tādi tikumi kā “mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labestība, uzticība, lēnprātība un paškontrolē [1965. g. latviešu Bībeles tulkojumā – atturība]” nekļūst par būtisku mūsu kristīgā rakstura un dzīvesveida daļu.

Pareiza izpratne: Trīs svarīgas patiesības

Nākamais jautājums, kas rodas, ir: “Kā Gara auglis var iesakņoties mūsu sirdīs un atklāties ikdienas dzīvē?” Gal. 5:24, 25 Pāvils norāda uz trim savstarpēji saistītiem veidiem, kādos īstenot patiesi kristīgu dzīvesveidu un kļūt par augļus nesošiem mācekļiem.

Pirmkārt, īstenot patiesi kristīgu dzīvesveidu kā uzticamiem mācekļiem iespējams, ja pastāvīgi atgādinām sev, ka “mēs piedējam Jēzum Kristum.” (24. pants, NASB) Lai nestu augļus, mums ik dienas jābūt vienotiem ar Kristu (sk. Jņ. 15:5). Būt par kristieti nozīmē daudz vairāk, nekā ticēt konkrētām doktrīnām un piekrist noteiktiem likumiem – tas nozīmē radikālu sirds pārveidi, kas tālāk vada pie paklausības Dievam ticībā.

Ievēro, ka Pāvils saraksta augšgalā liek mīlestību, uzskatot to par visaugstāko tikumu, kas kalpo arī kā galvenā liecība autentiskam kristīgajam dzīvesveidam. Citur Rakstos viņš pamāca galatiešus: “Kalpojiet viens otram mīlestībā.” (Gal. 5:13) Ar savu ikdienas dzīvi iespējams īpaši spilgti pasludināt evaņģēliju. Elena Vaita par to raksta šādi: “Patiesa, šķīsta kristieša dzīve ir daudz daiļrunīgāka nekā vārdi. Tam, kāds ir cilvēks, ir daudz lielāka ietekme nekā tam, ko viņš saka. [...] Spēcīgākais arguments par labu evaņģēlijam ir mīlošs un mīlams kristietis.”² Patiess kristīgs dzīvesveids ir vērsts uz Kristu.

Otrkārt, mēs varam īstenot patiesi kristīgu dzīvesveidu un kļūt par augļus nesošiem mācekļiem, ja sitam krustā savu grēcīgo miesu “kopā ar kaislēm un iekārēm.” (24. pants) Būdami kristieši, mēs nevaram paklausīt miesas iegribām (19.-21. pants) un tajā pašā laikā apgalvot, ka mūsu saites ir Debesīs. Mums ir jānomirst sev. Dītrihs Bonhēfers (*Dietrich Bonhoeffer*) rakstīja: “Kad Kristus aicina cilvēku, Viņš lūdz nākt un nomirt sev.” Kā ticīgie mēs uzņemamies atbildību izravēt visas nezāles, kas draud nomākt mūsu garīgo dzīvi un traucēt Gara augļa nogatavošanos. Praktiski tas nozīmē, ka jebkurš ieradums, darbība vai netikums, kas iedrošina atgriezties vecajā, paša grēcīgajai gribai pakļautajā dzīvē, ir jānodod nāvei. Patiess kristīgais dzīvesveids ir pašizlīdzs.

Treškārt, mēs varam īstenot patiesi kristīgu dzīvesveidu un būt par augļus nesošiem mācekļiem, ja “staigājam Garā.” (Gal. 5:25) Staigājot Garā nozīmē palauties uz Svētā Gara vadību ikvienā dzīves jomā – no iekšējās pasaules visdziļākajām domām un emocijām līdz pat virspusējām ikdienas attiecībām un saskarsmei. Staigājot Garā, Dieva Vārds, lūgšanas, pielūgsmes, sadraudzība un kalpošana dod enerģiju stingri pastāvēt savā kristīgajā dzīvē. Ir svarīgi ņemt vērā, ka kristīgs dzīvesveids, ko nevada Gars, vienmēr beigsies ar neveiksmi. Staigājot vienotam ar Garu, ir jāpieņem apzināts lēmums vājināt sevī esošo veco, grēcīgo cilvēku un izkopt Gara augli.

Ja atļausim dievišķajam spēkam būt klāt mūsu centienos, darīsim to, kas ir pareizi, un dzīvosim saskaņā ar tādām vērtībām, kas atšķiras no pasaulē izplatītajām. Kad Gars darīs zināmu, ka esam veikuši nepareizas izvēles (ar to, ko sakām, ko dziedam, kā izklaidējamies utt.), mēs pazemīgi meklēsim piedošanu. Savukārt, kad jutīsim attīstību savā garīgajā dzīvē, atturēsimies no kritiskas un tiesājošas attieksmes pret ticības brāļiem un māsām, kuri vis ticamāk paši cīnās savā personīgajā ceļā ar Dievu. Patiess kristieša dzīvesveids ir Gara vadīts.

Rezultātā: viens princips

Ik dienas praktizēts Gara auglis arvien paaugstina Kristu par prioritāti mūsu domās, jūtās un uzvedībā. Tikai dzīvas attiecības ar Kristu var veicināt jaunas esības attīstīšanos un tāda dzīvesveida praktizēšanu, kas pagodina Dievu un piesaista pie Viņa arī citus. Apkopojot visu iepriekš minēto par patiesu kristīgo dzīvesveidu, var teikt, ka tā principus piepilda tādi mācekļi, kas nes Gara augļus un atspoguļo Kristu savā raksturā un uzvedībā. Novēlu, lai tāda būtu arī mūsu dzīve!

Jautājumi pārdomām:

1. Kāpēc ir svarīgi īstenot un atspoguļot Gara augli?
2. Padomājiet, vai jūtat Gara aicinājumu veikt kādas konkrētas dzīvesveida izmaiņas?
3. Kāda būtu jūsu dzīve, ja ļautu Garam pilnībā to pārvaldīt?

Laikā, kad tapa šis raksts, Alans Koralijš bija Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Austrumu-Centrālās Āfrikas divīzijas sekretārs.

1 Rakstu citāti, kas atzīmēti ar NASB, ir no Jaunās amerikāņu standarta Bībeles (New American Standard Bible, copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 by The Lockman Foundation). Izmantots ar atļauju.

2 Elena Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 469., 470. lpp.

Otrdiena

Baudi dzīvi visā tās pilnībā!

DZĪVOT SASKAŅĀ AR DIEVA VESELĪBAS PRINCIPIEM

Torbens Berglands (Torben Bergland)

Mēs tikām radīti labākai pasaulei un labākai dzīvei. Kad Dievs radīja pasauli un ielika tajā cilvēku, Viņš "redzēja visu, ko bija darījis, un, redzi, tas bija ļoti labi." (1Moz. 1:31) Dieva plāns bija radīt absolūti labu pasauli un dzīvību tajā. Mēs tikām radīti, lai dzīvotu tādu dzīvi, kurā katra darbība, doma un sajūta atspoguļotu, pasludinātu, svinētu un baudītu Dieva labestību. Tāds vienmēr ir bijis Dieva nodoms un ilgas mūsu dzīvei šajā pasaulē. Bet kaut kas nogāja greizi.

Krišana

Ēdenes dārzā Ādams un Ieva izdarīja izvēli novirzīties no Dieva nodoma cilvēku dzīvē. Šī izvēle iegrūda viņus pašus un visu pārējo radību neizsakāmās sāpēs un ciešanās. Ja vien viņi būtu klausījušies un bijuši uzticīgi Dievam, viss sekojošais ļaunums būtu gājis secen. Taču uzticība tika pārvirzīta no Dieva uz sevi, un pirmie cilvēki paklausīja velnu. Kopš tā laika cilvēces vēsture bijusi pilna neuzticības Dieva paredzētajam plānam un bez palā vības uz Dievu, līdz ar to arī sāpju, ciešanu un nāves pilna.

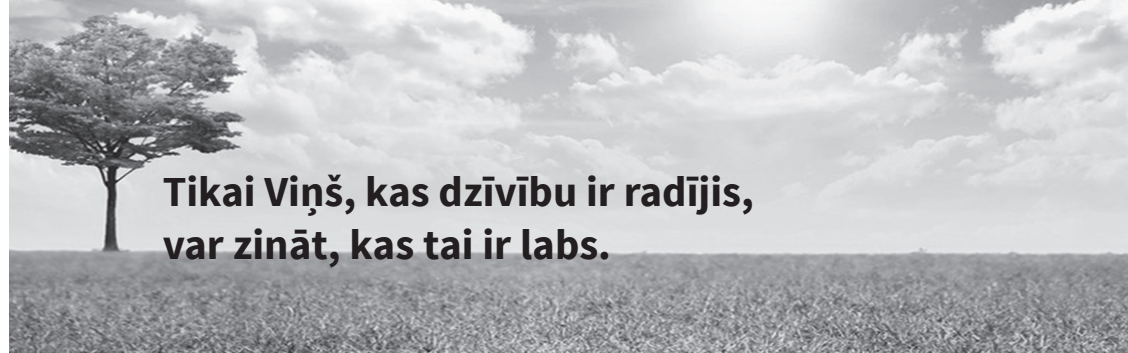
Glābšana

Tomēr Dievs nav mūs pametis. Dievs pastāvīgi cenšas aizsniegt ikvienu cilvēku, un Viņa sākotnējais nodoms un ilgas pēc labā šajā pasaulē un mūsu dzīvēs vēl joprojām pastāv. Tajā pašā laikā arī ļaunais ir aktīvs, un viņa misija ir stāties pretī visam, kas nāk no Dieva – visam Viņa radītajam un visam labajam, dzīvību nesošajam. Cilvēce atrodas šajā lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, starp labo un ļauno, starp dzīvību un nāvi. Kristus cenšas glābt, bet velns – iznīcināt. Visi ir krituši par upuri velna uzbrukumiem, un visi reiz ir novirzījušies no ceļa, lai ietu savus ceļus (Jes. 53:6). Bet, kur vien ļaunais dodas, lai iznīcinātu, Dievs jau ir priekšā, lai glābtu (Lk. 19:10). Dievs nav pametis ne mūs, ne šo pasauli.

“Es esmu nācis, lai tām būtu dzīvība un būtu pārpārēm,” teica Jēzus. Nemainīga ir Viņa misija stāties pretī velna ļaunumam, kas nāk, “lai nokautu un pazudinātu,” un uzvarēt to uz visiem laikiem (Jņ. 10:10). Kristus nodoms pasaulei ir dzīvība tās pārpilnībā, bet velna mērķis ir nāve. Ļaunajā nav dzīvības – tikai nāve. Dzīvība iespējama vienīgi Kristū, vienīgi tajā, kas ir labs. Un visā pārpilnībā tā iegūstama tikai tad, ja esam uzticīgi Dieva nodomam, kas glabā sevī šo dzīvību.

Kopš paša sākuma velns ir bijis “melis un melu tēvs.” (Jņ. 8:44) Viņa “izcilākās” spējas līdz pat šai dienai ir pārliecināt vīriešus un sievietes, ka viņa piedāvātais ceļš ir labāks, vēlamāks, aizraujošāks un lielāku gandarījumu sniedzošs. Sliktajam, grēcīgajam un ļaunajam viņš liek izskatīties labam. Visvairāk cilvēce tiek piekrāpta ar meliem par to, ka viņa piedāvātais atbrīvo un izvērš dzīvi plašumā, savukārt Dieva dotās mācības ierobežo un novērš no īstās dzīves.

Tie visi ir meli. Īstā dzīve un patiesā dzīvība var būt tikai tajā, ko ir radījis, svētījis un piešķīris Dievs. Vienīgi Dieva dots apmierina mūsu patiesās vajadzības un dziļākās ilgas.

**Tikai Viņš, kas dzīvību ir radījis,
var zināt, kas tai ir labs.**

“Laba ir diena tavos pagalmos starp tūkstoš to izvēlos – sēdēt pie mana Dieva sliekšņa nekā mājot neganto teltīs.” (Ps 84:11) Dievs ir vienīgais, kas var dot un uzturēt dzīvību, kā arī attīrīt to no vainām. Tikai Viņš, kas dzīvību ir radījis, var zināt, kas tai ir labs. Bībele ir Dieva atklāsme cilvēcei par to, kas ir labs. Dzīves principi, uz kuriem norāda Svētais Gars, kad ar lūgšanu sirdī lasām un pārdomājam Rakstus, ir Dieva doti likumi tev un man vislabākās iespējamās dzīves sasniegšanai šeit, šajā pasaulē. No radīšanas stāsta līdz pat “jaunu Debesu un jaunas zemes” (Atkl. 21:1) apsolījumam, no Pirmās Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai “Viņš tev ir teicis, cilvēk, kas ir labs.” (Mih. 6:8) Dievs neatņem nevienu labu lietu.

Mēs dzīvojam laikā, kad plosās konflikts starp labo un ļauno. Dziedināšana un atjaunošana mums nepieciešama ik dienas, un pēc tās tiecamies, atceroties Ēdeni un ilgojoties pēc Debesīm. Dievs ir atklājis, kā mums vajadzētu dzīvot, un Elena Vaita par šāda dzīvesveida principiem raksta grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana”. Viņa saka: “Tīrs gaiss, saules gaisma, atturība, atpūta, kustības, atbilstošs uzturs, ūdens lietošana, uzticība dievišķajam spēkam – šie ir patiesie dziedināšanas līdzekļi.”²

Arī veselīgas dzīves principi pasaulē nereti tiek nomaitāti. Elena Vaita māca, ka “katra rīcība, kas iznīcina fizisko, mentālo vai garīgo enerģiju, ir grēks, un veselība ir jānodrošina, paklausot likumiem, ko Dievs ir iedibinājis par labu visai cilvēcei.”³ Viņa turpina: “Lai top skaidrs, ka Dieva baušļu ceļš ir dzīvības ceļš. Dievs ir iecēlis dabas likumus, un Viņa likumi nav untumaina

izspiešana. Katrs “tev nebūs”, vienalga, vai tas ir fizikas vai morāles likums, ietver apsolījumu. Ja tam paklausām, mūs katrā solī pavadīs svētība. Dievs nekad nespēj rīkoties pareizi, bet gan cenšas izglābt mūs no ļaunā un vadīt uz labo.”⁴

Kad Izraēla tauta stāvēja pie Apsolītās zemes robežas, Mozus to aicināja un lūdza:

“Redzi, šodien es tavā priekšā esmu nolīcis dzīvību un labo, nāvi un ļauno, un to es tev šodien esmu pavēlējis – mīlēt Kungu, savu Dievu, staigāt viņa ceļos un turēt viņa baušļus, likumus un tiesas, tad tu dzīvoši un vairošies [...] Izvēlies dzīvību, ka paliktu dzīvi – gan tu, gan tavi pēcnācēji! Mīli Kungu, savu Dievu, klausī viņu un pieķeries viņam, tad tu paliksi dzīvs..” (5Moz. 30:15-20)

Šodien mēs stāvam pie citas Apsolītās zemes robežas. Šis ir pēdējais laiks pirms “jaunām debesīm un jaunas zemes.” (Atkl. 21:1) Ikkatrs no mums šodien un ik dienu tiek aicināts un lūgts mīlēt Dievu, klausīties Viņa balsī, staigāt paklausībā un turēties cieši pie Viņa rokas. Tad vienmēr zināsim, kas ir labs, un varēsim izvēlēties dzīvību.

Jautājumi pārdomām:

1. Kurās dzīves sfērās tu visvairāk izjūti velna uzbrukumus?
2. Ko Dievs aicina tev izmainīt savā dzīvesveidā, lai tu varētu plašāk izbaudīt dzīves pārpilnību?
3. Kā tu vari meklēt Dieva spēku un atbalstu citos, cenšoties ieviest savā dzīvē pārmaiņas?

Torbens Berglands ir Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Veselības kalpošanas nodaļas direktora vietnieks.

1 Ja nav norādīts citādāk, Bībeles citāti ņemti no Jaunā Bībeles tulkojuma latviešu valodā.

2 Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 127. lpp.

3 Turpat, 113. lpp.

4 Turpat, 114. lpp.

Trešdiena

Nesalīdzināmais Kristus

MŪSU PARAUGS KRISTĪGAM DZĪVESVEIDAM

Endžels Manuels Rodrigezs (Angel Manuel Rodriguez)

Sirmais apustulis Jānis rakstīja: “Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un viņa Dēlu Jēzu Kristu.” (1Jņ. 1:3)¹ Tad viņš piebilst: “Kas sakās paliekam viņā, tam arī pienākas tā dzīvot, kā viņš ir dzīvojis.” (1Jņ. 2:6) Apustulis šajās rakstvietās norāda, ka kristieši ir tie, kas mājo Kristū jeb ir vienoti ar Viņu. Kristīgās dzīves pamatā ir ceļš ar Kungu ik dienas.

Mājot Jēzū ticīgajiem nozīmē tiekties dzīvot tā, kā dzīvojis Kristus. Jānis definē mājšanu Kristū kā sadraudzību ar Tēvu, Dēlu, Svēto Garu, kā arī brāļiem un māsām ticībā. Kristīgās dzīves realitāte balstās vienkāršā patiesībā – Jēzus nāve bija upuris cilvēcei. Bet atklāta tā tiek caur mūsu dzīvi, veltītu Dievam un citiem cilvēkiem.

Jēzus dzīvi raksturo *pārveides* spēks. Šo spēku iespējams piedzīvot, klausoties tajā, ko Kristus sacījis (“ko esam dzirdējuši”) un darot to, ko Viņš darījis (“ko esam redzējuši”), respektīvi, atdarinot Viņu gan vārdos, gan darbos. Jēzus ir augstākais un labākais kristīgās dzīves paraugs – mums jāstaigā tā, kā Viņš staigāja.

Jēzus centās pārveidot cilvēkus

Jēzus nāca, lai veiktu radikālas izmaiņas to cilvēku dzīvēs, kas bija Viņu dzirdējuši un redzējuši. Cilvēki tika aicināti kļūt par Viņa mācekļiem. Taču būt par mācekli nenozīmē vienkārši atcerēties Viņa mācības – ir jāļauj mācību spēkam radīt mūsos jaunu

dzīvību (sk. Jņ. 3:1-8). Jēzus, smeldamies pārpasaulīgo spēku no Dieva, darīja cilvēkus par mācekļiem, uzveicot velna darbu viņu sirdīs un aicinot tos sekot Viņam.

Kāds zinātnieks sava darba ietvaros bija spiests doties cauri džungļiem. Tā kā biežajos džungļos nebija ne ceļu, ne taku, vīrs nolīga sev gidu no vietējiem iedzīvotājiem. Kad abi jau kādu laiku bija gājuši, viņš gidam teica: “Es neredzu nevienu taku. Kā tu zini, ka mēs dodamies pareizajā virzienā?”

“Es esmu ceļš,” gids atbildēja, “vienkārši seko man.”

Paldies Dievam, mēs sekojam Kādam, kurš zina ceļu! Jēzus paskatījās uz apmaldījušos, bojā ejošo cilvēci un teica: “Es esmu ceļš, sekojiet Man!” (sk. Jņ. 14:6) Ja teicamies Viņa sekotāji, tiek gaidīts, ka dzīvosim tā, kā dzīvoja Jēzus (sk. 1Jņ. 2:6).

Jēzus vārdi

Saprotams, ka tieši Jēzus izvirzīja standartu tam, kas un kāds ir kristietis. Viņam ceļojot pa dažādām zemēm, Vārds bija dzirdams pilsētu ielās, tempļu pagalmos, jūras krastā, un visur Tas mācīja un rādīja Dieva Valstības vērtības un principus. Pateicoties Viņam, Dieva balss kritušajā planētā bija dzirdama atkal un atkal, izglītojot cilvēci un piešķirot jaunu nozīmi tam, ko Izraēla tauta bija mācījusies no Vecās Derības.

Kalna svētrunā Jēzus apraksta dzīvības ceļu tiem, kas seko Viņam un grib atklāt pasaulei savu kristieša identitāti.

Šajā svētrunā Jēzus nosodīja slepkavību un īpaši nosodīja arī dusmas, kas izpaustas aizvainojošiem vārdiem (Mt. 5:21, 22). Viņš apliecināja, cik svarīgi ir dzīvot mierā ar citiem (23., 24. pants) un atklāja, ka laulības pārkāpšana notiek ne tikai ar darbību, bet jau prātā, cilvēkam kavējoties pie baudkārām domām. Mūsdienu interneta laikmetā izaicinājums ir vēl lielāks – viegli pieejamās iespējas baudkāri apmierināt vai izraisīt būtu kas neiedomājams Jēzus dienās dzīvojošajiem (27.-30. pants). Jēzus no jauna pamatoja laulību un atgādināja Saviem klausītājiem, ka šķiršanās gadījumā ir sarežģījumu pilni (31., 32. pants).

Jēzus izklāstīja to patiesību, ka pašreizējā rīcība ir pārākā pār atriebību (38.-40. pants) un mīlestība, pat uz savu ienaidnieku, ir viena no patiesa garīguma raksturīgākajām liecībām, skaidrākais Dieva rakstura atspulgs.

Jēzus runāja par rūpēm pret tiem, kas ir trūkumā, nevis par mūsu pašu savtīgo vēlmju apmierināšanu (Mt. 6:1-4). Viņš atgādināja Saviem mācekļiem, ka patiesās bagātības ir krājas Debesīs (19.-24. pants), un garīgās dzīves kvalitāti nenosaka materiālie labumi. Ja vien meklēsim Kungu un Viņa valstību, mūsu vissvarīgākās garīgās, emocionālās un materiālās vajadzības tiks piepildītas (Mt. 6:25-34).

Šajā depresijas un trauksmes laikmetā mums vajadzētu vēl stiprāk turēties pie Dieva dāvētās mīlestības un uzticēties, ka Viņš var rast risinājumu jebkāda veida vajadzībām. Kad jūtam kārdinājumu tiesāt citus par viņu nepilnībām, Jēzus aicina mūs apstāties un atzīt, ka svarīgāk ir domāt pašiem par savām nepilnībām (Mt. 7:1-5).

Jēzus mācības ir paredzētas, lai mūsu dzīve kļūtu jēgpilna, baudāma un atstātu ietekmi caur kalpošanu. Mīlestība ir Dieva Valstības pamatvērtība. Mīlestība uz Dievu nav kārtējā pavēle, bet gan līme, kas satur kopā garīgo dzīvi. Šai mīlestībai jābūt pamatā vēlmei pakļauties likumam (salīdzini ar 1Kor. 13). Mīlestība pret savu tuvāko nozīmē ne tikai mīlestību, kas tiek izpausta pret mums patīkamiem cilvēkiem, bet arī mīlestību pret ienaidniekiem.

Diemžēl bieži parādās, cik patiesībā grūti var būt mīlēt citus, un pat draudze reizēm kļūst par konfliktu un saspīlējumu vietu, tādā veidā sabojājot ideju par vienotību un Kristū centrētu identitāti. Apustulis Jānis bez šaubām bija pazīstams ar šādām situācijām: “Jo šī ir tā vēsts, ko jūs esat dzirdējuši no iesākuma – lai mēs mīlam cits citu.” (1Jņ. 3:11)

Jēzus darbi

Saskaņā ar Bībeli mūsu raksturs un identitāte atklājas darbos. Jēzus identitāte nebija apslēpta un nepieejama. Viņš kļuva par cilvēku, lai darbos atklātu Savu dievišķo identitāti.

Kad Jānis Kristītājs tika apcietināts, viņš sūtīja vēstnešus jaūtāt Jēzum, vai Viņš patiešām ir Mesija. Jēzus atklāja Sevi Jāņa mācekļiem ne tikai ar Savu sacīto, bet jo īpaši ar darbiem, kurus viņi redzēja (Mt. 11:1-6).

Ar darbiem atklājas raksturs. Jēzus ēda kopā ar nodokļu iekasētājiem un grēciniekiem, tādējādi atklājot dievišķo līdzjūtību (Mt. 9:11-13). Viņa dzīve bija pilnīgi atkarīga no Tēva (Jņ. 5:19), un šī savienība tika stiprināta un uzturēta caur lūgšanām un Rakstu zināšanām. Viņš turēja sabatu svētu (Lk. 23:34). Viņš uzvarēja ļauno, kad tika kārdināts (Mt. 4:1-6) un, atbrīvodams dēmonu apsēstos un slimos (Mk. 1:32-34).

Ļaudis, redzot Jēzus darītos brīnumus, ieskaitot aklo vīru dziedināšanu, konstatēja, ka Savas dievišķās spējas Jēzus lieto kalpošanai citiem (Jņ. 9:33). Katrs Kristus darbs bija Viņa identitātes atspoguļojums, kurā cilvēki spēja ieraudzīt, kāds būs dzīvības ceļš tiem, kas izvēlēsies sekot un veidot Viņa draudzi. Kristus dzīve bija Dieva bezgalīgās mīlestības atklāšana saviem radījumiem, un nāve pie krusta, ar ko Viņš uzņēmās mūsu grēkus, ir augstākā Dieva mīlestības izpausme pret cilvēku (Jņ. 3:14-16, 1Jņ. 4:7-10).

“Es esmu kristietis”

Jēzus nāca, lai atklātu Savu būtību gan ar vārdiem, gan darbiem. Taču par Dieva Dēlu ļaudis Viņu atzina galvenokārt tieši uzvedības un attieksmes dēļ.

Reiz apmeklēju kādu valsti, kurā kopā dzīvoja gan musulmaņi, gan kristieši. Es devos ar taksi uz sanāksmi un brauciena laikā pajautāju šoferim par viņa reliģisko dzīvi. Plati smaidīdams, viņš atbildēja: “Esmu musulmanis.” Es viņam pastāstīju par dažiem saviem draugiem, kuri arī bija musulmaņi, un izteicu, cik ļoti tie nodevušies Allāham.

Taksists jautāja arī par manu reliģiju, un es atbildēju, ka esmu kristietis, septītās dienas adventists. Viņš priecīgi izsaucās: “Manā ciematā ir daudz adventistu, kuri ir kārtīgāki musulmaņi par mani. Viņi dodas uz mošeju vairākas reizes nedēļā un pavada

sestdienas pielūgsmē un darot labus darbus. Tie ir ļoti dievbijīgi cilvēki, kas lūdz pat vairāk nekā trīs reizes dienā. Viņi neēd cūkgaļu un nedzer alkoholu!”

Cilvēki mūs pirmām kārtām pazīst no tā, kā dzīvojam (pēc mūsu darbiem), un tikai pēc tam no tā, ko mācām. Jēzus reliģija nav parasts intelektuālu apgalvojumu kopums vai teoloģiska sistēma, bet gan dzīva patiesība, kas spēj iemānot cilvēkā pilnīgi. Tā ir pārveidojoša patiesība, kas radikāli maina mūsu domāšanu, valodu un rīcību.

Elena Vaita rakstīja: “Kristus ir paraugs, pilnīgs un svēts paraugs, kas mums dots, lai varam tam sekot. Lai gan mēs nekad nespēsim pilnīgi atbilst šim paraugam, varam censties atdarināt un līdzināties tam saskaņā ar mūsu spējam.”²

Šāda veida reliģija, kas labi redzama darbos, paver cilvēkiem iespēju dzirdēt un uzzināt arī par patiesību, kas stāv aiz šiem darbiem. Praktizējot šādu reliģiju, ticīgie savu dzīvi padara līdzīgu Kristus dzīvei.

Jautājumi pārdomām:

1. Kāpēc Bībele nostāda Kristu par mūsu paraugu?
2. Kāpēc mums vajadzētu censties dzīvot tā, kā dzīvoja Jēzus? Lai būtu pilnīgi? Lai Dievs mūs pieņemtu? Lai kalpotu citiem? Vai visu šo minēto iemeslu dēļ?
3. Kā tu domā: vai ir tādi noteikti apstākļi, kuros labāk neatklāt to, ka esam septītās dienas adventisti?

Endžels Manuels Rodrigezs no 2001. līdz 2011. gadam bija Ģenerālkonferences Bībeles izpētes institūta direktors.

¹ Bībeles panti šajā rakstā ir no Jaunā Bībeles tulkojuma latviešu valodā.

² Ellen G. White, in *Advent Review and Sabbath Herald*, Feb. 5, 1895.

Ceturtdiena

Dzīvi mainoša sastapšanās

KRISTĪGS DZĪVESVEIDS UN MEDIJI

Klauss Popa (Klaus Popa)

“Kurš no maniem dēliem tu esi?” (1Moz. 27:18)

Interesanti, vai Jēkabs gaidīja, ka viņa tēvs Īzāks uzdos šo jautājumu? Varbūt viņš cerēja vai pat lūdza, lai tēvs neiesāktu nekādas garas runas. Viņš drīzāk varētu klusēdams baudīt ēdienu, ko Jēkabs viņam atnesis, un tad svētīt savu dēlu, lai tas uzreiz varētu doties prom no telts. Tieši tā – bez nekādiem sarežģījumiem. Bet tagad Jēkabam bija jāatbild uz saņemto jautājumu.

Bet ko viņam teikt? “Es esmu Jēkabs, tavs dēls.” Tas būtu bijis godīgi, bet tādā gadījumā tēvs uzzinātu, ka dēls grib viņu piekrāpt. Bez tam, kas notiktu ar ilgoto svētību? Vai tā pārvērstos par lāstu? Jēkabs nolēma melot un atbildēja: “Es esmu Ēsavs, tavs pirmdzimtais.” (19. pants) Viņš izlikās par savu brāli, lai saņemtu svētību. Acīmredzot, nebūdams pārliecināts, Īzāks turpināja pārbaudīt, kurš viņu apkalpo. Jēkabam izdevās līdz beigām noturēt brāļa identitāti, un Īzāks viņu svētīja.

Būt patiesam

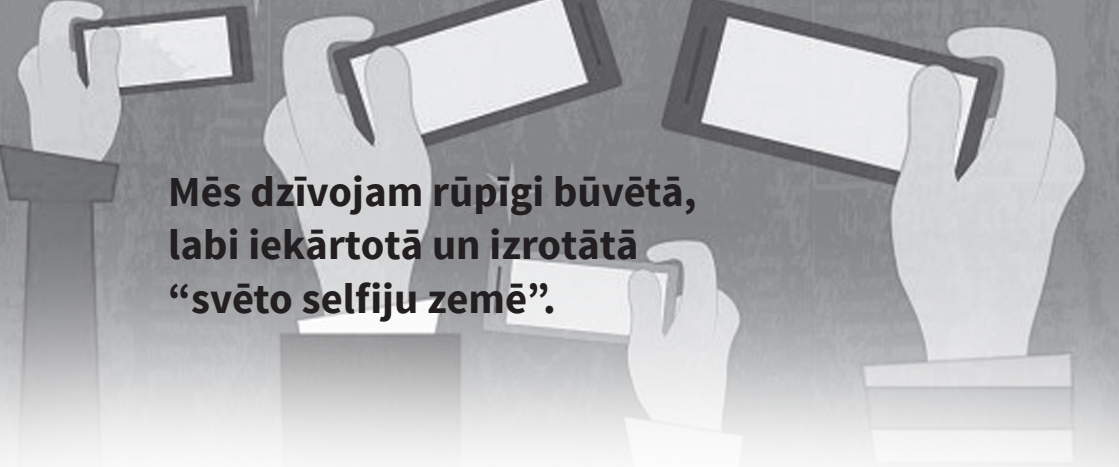
Dažus gadus atpakaļ man bija saruna ar kādu draudzes vadītāju par mediju izmantošanu evaņģelizācijā. Viņš jau 20 gadus bija darbojies kalpošanā caur medijiem. Sarunas vidū viņš teica:

“Mēs kā septītās dienas adventisti esam vienmēr izmantojuši jaunākos mediju veidus publiskai evaņģelizācijai. Lai līdzdalītu triju eņģeļu vēsti plašākai auditorijai, 90. gados mēs sākām izmantot satelītu evaņģelizāciju un dažus gadus vēlāk izveidojām TV kanālus. Drīz mums būs lielākais kristīgās televīzijas tīkls pasaulē.”

“Izmantojot dažādus mediju veidus, mēs visā pasaulē esam aizsnieguši un turpinām aizsniegt miljoniem cilvēku, sludinot viņiem labo vēsti par mīlošo Dievu. Kāda milzīga svētība!” Tad viņš uz brīdi apstājās. “Vai zini, reizēm es domāju, ka mums piemīt tieksme izplatīt vēsti par skaistu un pilnīgu “ticības pasauli”, taču tā gluži neatbilst tam, kādi esam ikdienas dzīvē.” Viņš atkal apstājās. “Vai mēs, galvenokārt cenšamies parādīt to, *kam* mums vajadzētu ticēt un *kā* mums vajadzētu vingrināt savu ticību, novēršamies paši no savām nepilnībām, vajadzībām un salauztā gara? Ir ļoti grūti atzīt sev un citiem, ka patiesībā neesam ne tik labi, kā mums gribētos, ne arī mums piemīt tāda “ideālā ticība”, kādu sludinām savos raidījumos.”

Uz šiem jautājumiem jāatbild personīgi. Nevienam nevar atbildēt citu vietā. Daudzi no mums saskaras ar līdzīgu situāciju, kad vēlamies līdzdalīt savu ticību. Kā ticīgo kopiena mēs par savu mērķi uzskatām palīdzēt pēc iespējas vairāk cilvēkiem iepazīt Dievu. To paturot prātā, neviļus rodas tieksme parādīt ticības dzīvi ideālu, nevis tādu, kāda tā reāli mēdz būt. Kādēļ tā rīkojamies?

Pirmkārt, tādēļ, ka ikviens vēlas sasniegt un piedzīvot ideālu. Otrkārt, pastāv priekšstats, ka lielāku ietekmi uz cilvēkiem atstāj tas, kas tiek rādīts kā ideāls.¹ Stāsti, kuros atklātas neveiksmes un trūkumi, nav tik pārliecinoši kā veiksmes stāsti, vai ne? Treškārt, mēs zinām, ka, līdzdalot savu ticību, atklājam Dieva likumu jeb universālo patiesību, kā arī mācām principus, kas ir aktuāli neatkarīgi no kultūras fona, laikmeta un citiem cilvēkiem.² Ceturtkārt, runa taču ir par Dievu un Tā laipnību, žēlastību un glābšanas plānu, nevis par mums. Un visbeidzot – mēs negribam, lai cilvēki zaudētu uzticību Dievam un atstātu ticību mūsu nepilnību dēļ.

**Mēs dzīvojam rūpīgi būvētā,
labi iekārtotā un izrotātā
“svēto selfiju zemē”.**

Visi šie ir saprotami un pamatoti iemesli tam, lai izvēlētos rādīt savu ticību ideālu un kristīgo dzīvi pilnīgu.

Tomēr līdz ar to rodas bažas vai pat bailes, ka cilvēki varētu novērsties no Dieva, ieraugot, cik patiesībā esam salauzti un nepilnīgi. Šo bailu vadīti sākam slēpt savu neglīto pusi, un rezultāts ir tāds, ka izskatāmies citiem labāki, nekā patiesībā esam. Vēršot savus spēkus un uzmanību uz to, lai citi mūs redzētu labākā gaismā, nevis uz to, kādi cilvēki patiesībā esam, ticības sludināšana kļūst drīzāk ārišķīga, nekā saistīta ar dziļāko būtību un raksturu; drīzāk paredzēta iespaidam, nevis godīgai zināšanu un pieredzes līdzdalīšana un īstām attiecībām. Evaņģelizācija ar mediju starpniecību ļauj daudz vieglāk prezentēt savu ticību vēlamajā gaismā, nekā būtu iespējams tiekoties ar cilvēkiem personīgi, jo šajā gadījumā TV, radio, sociālie tīkli utt. nostājas komunikācijai pa vidu. Mēs atsvešinām mākslīgi apgaismoto, nevainojamo garīgo pieredzi no reālās ticības pieredzes, kas redzama gaišā dienas laikā.

Izlaušanās

Šķiet, ka šādas rīcības centrā – gan individuāli, gan kolektīvi kā ticības kopienai – ir bailes no atstumtības. Tāpēc uzmanības novirzīšana uz Dieva pilnību, likumu, universālajām patiesībām un mūsu ticības apliecību un principiem ir labs veids, kā ērti novērsties no personīgo trūkumu atzīšanas, apliecināšanas, un pat

labošanas. Līdzdalīt ticību nenožīmē pārliecināt citus, ka tās ne-sējs ir labs un vērtīgs – mērķis ir parādīt, ka Dievs ir labs, laipns un žēlastības pilns. Viņā atrodama pieņemšana, piedošana un dzīvība.

Jēkabs bija ceļā uz austrumiem, kad Dievs viņam atklāja Sevi kā Glābēju un svētīja viņu. Tas tika darīts nevis *tā dēļ*, kas Jēkabs bija, bet *neskatoties uz to*. Jēkabs ilgojās pēc svētības, bet nebija to pelnījis. Viņš to saņēma tā dēļ, kas ir Dievs (1Moz. 28:10-12).

Nupat apsvērtais ir aktuāls ne tikai mediju kalpošanas speciālistiem. “Sociālo tīklu pasaulē, kur vārdi, attēli un videoklipi atrodas nepārtrauktā kustībā, miljardiem cilvēku visā pasaulē at-topas kā ierauti informācijas cunami un spriedzē starp savu reālo un medijos radīto “es”. Mēs dzīvojam rūpīgi būvētā, labi iekārtotā un izrotātā “svēto selfiju zemē”. Tomēr fundamentālais, eksisten-ciālais jautājums “kas es esmu?” nospiež daudzus, un par to ir jā-runā. Domāt par to, vai tas, ar ko dalāmies visai pasaulei dažādās sociālo mediju platformās, rezultātā izrāda nereālu, uzspodrinātu un pārspīlētu viltus paštēlu, vai arī ļauj redzēt reālistisku atspo-ļojumu mūsu būtībai, ir patiešām izaicinoši.

Pēc 20 gadiem Jēkabs nolēma atgriezties mājās. Lielās bailēs un satraukumā viņš gatavojās tikties ar savu brāli Ēsavu. Naktī negaidīti notika cīņa starp Jēkabu un kādu svešinieku, kas, izrā-dījās, nebija cilvēks. Cīņas laikā Jēkabs teica: “Es tevi neatlaidīšu, kamēr tu mani nesvētīsi.” Vai viņš pēc visiem šiem gadiem jopro-jām nebija pārliecināts par savu svētību?

“Kā tevi sauc?” jautāja svešinieks. Pieņemu, ka Jēkabs bija pārsteigts vai pat šokēts, izdzirdot no pretinieka tieši to pašu jau-tājumu, kuru tēvs bija uzdevis pirms 20 gadiem: “Kas tu esi?” Vai Jēkabs atkal izliksies par kādu citu, lai saņemtu svētību? Vai arī šoreiz atbildēs godīgi, neskatoties uz sekām?

“Jēkabs,” skanēja atbilde. Beidzot viņš bija saņēmis drosmi atzīt, kas viņš ir – Jēkabs, kas piekrāpj un bēg.

Ticība vienmēr ir personīga, tā pastāv attiecībās un izpaužas dzīvē. Tā ietver sevī visu mūsu būtību. Līdzdalīt ticību un dzīves pieredzi holistiskā veidā nozīmē dalīties gan ar labo, gan ar slikto, atklāt gan veiksmes, gan neveiksmes, cīņas un izaicinājumus, parādīt gan mūsos mītošo mīlestību, gan ievainojumus. Bībelē nav bailu no atklātības. Tās autori godīgi izrādīja “visu” stāstu, nevis tikai labās epizodes.

Brīdī, kad notika negaidītā sastapšanās ar Dievu, Jēkabam nācās nostāties pašam pret sevi. Viņš izvēlējās atzīt, kas viņš ir. Vai arī mēs uzdrošināties iet tādu ceļu, kurā padarām sevi tik atklātus un ievainojamus, lai citi spētu ieraudzīt mūsu patieso būtību? Dievs Savā mīlestībā, laipnībā un žēlastībā radīja Jēkabam vietu, kurā justies droši un tikt glābtam. Dievs ir uzticams. Viņš nodrošina šādu vietu arī mums.

Jautājumi pārdomām:

1. Kāpēc ir tik grūti būt patiesam un atklāt, kas pa īsta, esam?
2. Kāda ir sakarība starp medijos prezentēto un patērēto?
3. Kā mēs varam palīdzēt nākamajai adventistu paaudzei iemācīties veselīgi attiekties pret medijiem?

Klauss Pops ir Septītās dienas adventistu baznīcas Eiropas mediju centra “*Stimme der Hoffnung*” (Cerības balss) direktors, dzīvo Vācijā.

¹ Mārketinga un reklāmas eksperti nepārtraukti pierāda, ka reklāmas ar perfektām smaidiem un ķermeņiem, perfektām pludmalēm un saulrietiem spēj veiksmīgi pārdot jebko – zobu pastu, atspirdzinošos dzērienus, mašīnas utt.

² Apustulis Pāvils teica: “Tāpat bauslība ir svēta un bauslis ir svēts un taisns, un labs” (Rom. 7:12).

Piektdiena

Viņš visu ir radījis skaistu

KRISTĪGS DZĪVESVEIDS UN SEKSUALITĀTE

Džina Volena (Gina Wahlen)

Viņa nebija īsti pārliecināta, kā tas notika, bet – tas notika. Monika¹ bija uzaugusi septītās dienas adventistu ģimenē, un praktizēt kristīgu dzīvesveidu viņai padevās pavisam dabīgi.

Tad viņa satika Marku – puisī, kurš tāpat kā viņa studēja adventistu koledžā. Abi pavadīja kopā daudz laika, bieži vien vienatnē, un tā, vienai lietai vedot pie nākamās, tika uzsāktas savstarpējas seksuālās attiecības.

Monika zināja, ko Bībele māca par seksuāliem sakariem ārpus laulības. Viņa bieži centās apklusināt savu sirdsapziņu, domājot: “Kā gan tas var būt tik nepareizi, ja rada tik labas sajūtas?”

Marks un Monika nav vienīgie. Saskaņā ar ASV Nacionālā veselības centra statistikas datiem valstī 88,8% sieviešu vecumā no 15 līdz 44 gadiem un 89,9% vīriešu vecumā no 20 līdz 44 gadiem apliecinājuši iesaistīšanos ārpuslaulības seksuālajās attiecībās,² un pirmās seksuālās pieredzes vidējais vecums sievietēm ir 17,3 gadi un vīriešiem 17,0 gadi.³

Protams, sekss pirms laulībām ir tikai viens no vairākiem seksuālajiem grēkiem, kas minēti Bībelē. Neskatoties uz to, daudzi

domā, kā gan tas var būt nepareizs, ja liekas tik labs. Kāda ir saistība starp seksualitāti un kristīgu dzīvesveidu?

Bībeles pamācības

Bībele ir pilna ar atsaucēm uz seksu un seksualitāti, un tā kalpo kā paraugs veselīgām seksuālajām lomām un attiecībām. Pirmās piecas Bībeles grāmatas “nosaka cilvēkam vēlamo seksuālo aktivitāti un seksuālās lomas. [Bībeles] pravietiskajā literatūrā izmantotas ar seksu saistītas metaforas, atklājot Dieva spriedumu pār tiem, kas nav uzticīgi derībai. Gudrības grāmatā parādīta atšķirība starp saprātīgu un neapdomīgu seksuālo uzvedību, kā arī izmantoti ar seksu saistīti tēli gudrības raksturošanai. Evaņģēlijos no Jēzus teiktā un darītā tiek veidotas seksuālās uzvedības vadlīnijas tiem, kas Viņam seko. Vēstulēs runāts par konkrētiem seksuālās uzvedības jautājumiem. Atklāsmes grāmata satur līdzības un norādījumus pareizai seksuālajai dzīvei.”⁴ Tā kā mums ir pieeja inspirētajam Vārdam, būtu labi pētīt mums dotās pamācības, ņemt vērā brīdinājumus un lūgt pēc dievišķām svētībām.

Iesākumā Dievs radīja cilvēkus ar noteiktu seksuālo identitāti: “Vīrieti un sievieti viņš radīja.” (1Moz. 1:27) Ādams tika radīts no zemes pīšļiem, bet Ieva – no Ādama ribas, norādot uz tuvību, kas paredzēta viņu starpā.

“Un cilvēks teica: “Šī ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! Tāpēc lai to sauc par sievu, jo no vīra tā ņemta! Tāpēc vīrs pametīs savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un viņi būs viena miesa.” Un viņi abi bija kaili – vīrs un viņa sieva, bet nekaunējās.” (1Moz. 2:23-25)

Būt “vienai miesai” nozīmē divu sākotnēji tālu personu siržu, prāta un dvēseles savienošanos. Tas nozīmē fizisko, mentālo, emocionālo un garīgo vienotību saskaņā ar cilvēku holistisko dabu.

Jēzus apstiprina, ka laulībai jābūt nešķiramai viena vīrieša un vienas sievietes savienībai (Mt. 19:4-6). Dievs šādu savienību

bija paredzējis prieka, patikas un fiziskās pilnības sniegšanai. Bībele, vēstot par laulības intīmo attiecību priekiem, apraksta arī “nepareizas seksualitātes izpausmes un to negatīvo ietekmi uz cilvēkiem un sabiedrību. Tā brīdina par destruktīvu seksuālo uzvedību, piemēram, ārļaulības sakariem, laulības pārkāpšanu, homoseksuālismu, asinsgrēku un poligāmiju.”⁵ Tā kā šāda prakse iznīcina Dieva skaisto nodomu par cilvēka seksualitāti, mēs tiekam brīdināti tajā neiesaistīties (1Tes. 4:3-5, Rom. 1:26, 27, 1Kor. 6:9-11).

Dieva dotā identitāte

Seksualitāte ir būtiska identitātes daļa. Tā bija fundamentāla sastāvdaļa “personīgajai identitātei un kopienas dzīvei Bībeles laikos un tāpat arī mūsdienās.”⁶ Savas identitātes apzināšanās ir pamatā tam, kā mēs attiecamies pret citiem cilvēkiem un pasauli ap mums. Raksti skaidri atklāj, kāda ir mūsu identitāte un kā mums vajadzētu dzīvot.

Dievs Ēdenes dārzā deva Saviem bērniem divas identitātes zīmes: (1) sabatu, kas atgādina, ka Viņš ir mūsu Radītājs un Kungs; (2) vīrieša vai sievietes personību saskaņā ar Dieva līdzību. Šīs divas zīmes vienmēr būs pamatā cilvēku identitātei.

Savā rakstā “*Sexuality as Something Sacred*” (“Seksualitāte kā kaut kas svēts”) Deivids Tomass (*David Thomas*) norāda: “Tā kā seksualitāte ir daļa no mūsu iekšējās pasaules, kurā tiek turētas svētas lietas, tā ir pienācīgi jāgodā, pretējā gadījumā, ja tā tiek padarīta banāla, cilvēks jūtas pazemots un aizskarts. Seksualitātes nepareiza izmantošana vai tās normu pārkāpšana kļūst cilvēkam aizvainojoša un kaitīga, jo tiek sabradāts iekšējās dzīves svētums.”⁷

Ilgstošā ietekme

Lūk, kas notika ar Marku un Moniku. Viņu kaislīgo romantisko attiecību laikā praktizētās nelikumīgās mīlestības dēkas pavadīja dedzīga aizrautība un jutekliska bauda. Taču vēlāk pār

Seksualitāte ir būtiska identitātes daļa.

viņiem nāca vainas apziņa, ciešanas, bēdas un nožēla, tādēļ katrs devās uz savu pusi, nesot līdzī iekšējā pasaulē atstātās rētas, kas turpmāk kaitēja sevis uztverei un attiecībām ar citiem. Dziedināšana nāca tikai ar grēku nožēlu un atgriešanos pie Dieva.

Klasisks Bībeles piemērs seksuālai laulības pārkāpšanai ir atrodams Dāvida un Batsebas stāstā, kas uzrakstīts 2Sam. 11. nodaļā. Dievs bija bagātīgi svētījis Dāvidu, un viņa valsts bija augusi spēkā. Bet iekāres un laulības pārkāpšanas, kā arī slepkavības dēļ Dāvids krita bēdu un ciešanu bezdibenī, no kura tā arī nekad pilnībā neatguvās, kaut dziļi nožēloja šos grēkus un saņēma Dieva piedošanu (Ps. 51:32).

Pretejs piemērs ir Jāzēpa stāsts – piedzīvojot grūti pārvaramu kārdināšanu, viņš izsaucās: “Kā lai es nodaru tādu lielu ļaunumu un grēkoju pret Dievu?!” (1Moz. 39:9) Jāzēpa godīgums, skaidrā sirdsapziņa un uzticība Dievam deva spēku gan tumšajās dienās, gan arī attaisnošanas, pagodināšanas un izlīguma dienās.

Sekojoj Dieva plānam

Dievs nekad nebija paredzējis, ka Viņa bērniem būtu jāpiedzīvo visas tās negatīvās sekas, kas rodas no nelikumīgām, nedabīgām seksuālām attiecībām. Viņš brīdina, ka pat nešķīstas domas ir kaitīgas, piemēram, tās, kas var rasties no dažāda veida pornogrāfijas patērēšanas (salīdzini ar Ps. 101:3).

Mums ir teikts: “Bēdziet no netiklības! Jebkurš cits grēks, ko cilvēks pastrādā, ir ārpus miesas, bet, kas netiklību piekopj, grēko pret savu paša miesu.” (1Kor. 6:18)

Tādēļ Dievs Savā mīlestībā un rūpēs pret mums ir atklājis, kā vislabāk dzīvot, dodot skaidrus norādījumus arī par vispersonīgāko un intīmāko mūsu dzīves jomu. Sekojot Viņa plānam, varam gūt visu to prieku, ko Viņš ilgojas mums piešķirt. Precētiem pāriem tas ir arī seksuālās intimitātes prieks. Taču neatkarīgi no tā, vai esam precēti vai neprecēti, mēs gūstam gandarījumu un drošību, zinot, ka esam radīti Dieva līdzībā un ka Viņš ir sagatavojis brīnišķīgu plānu, pēc kura mūsu dzīve tiks pilnveidota un visdziļākās ilgas apmierinātas.

Džina Volena ir Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences prezidenta biroja projektu vadītāja un redaktore Silverspringsā, Mērilendā, ASV.

Jautājumi pārdomām:

1. Ko nozīmē tas, ka personīgā identitāte un seksualitāte ir savstarpēji saistītas?
2. Kāds ir Dieva nodoms cilvēka seksualitātei?

1 Vārdi ir mainīti

2 National Survey of Family Growth, National Center for Health Statistics, www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics/p.htm.

3 Turpat; www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics/s.htm#sexualactivity.

4 Barry L. Bandstra and Allen D. Verhey, “Sex, Sexuality” International Standard Bible Encyclopedia, ed. Geoffrey W. Bromiley, rev. ed. (Grand Rapids: Eerdmans, 1988), vol. 4, p. 429.

5 “Guidelines for the Seventh-day Adventist Church in Responding to Changing Cultural Attitudes Regarding Homosexual and Other Alternative Sexual Practices,” voted April 17, 2014, <https://tinyurl.com/https-www-adventist-org-arti>

6 Bandstra and Verhey.

7 David E. Thomas, “Sexuality as Something Sacred,” Adventist Review, June 20, 2013, 26. lpp.

Otrais sabats

Dzīve gala laikā

KRISTĪGS DZĪVESVEIDS UN PĒDĒJO DIENU NOTIKUMI

Elena Vaita

“Dieva glābēja žēlastība ir atspīdējusi visiem cilvēkiem, tā mūs audzina, lai mēs atmetu bezdievību un pasaulīgās iekāres un lai mēs dzīvotu šajā laikā saprātīgi, taisni un godbijīgi, laimīgā cerībā un gaidīdami uz lielā Dieva un mūsu glābēja Jēzus Kristus godības atklāšanos. Viņš sevi ir nodevis par mums, lai mūs izpirktu no visas ļaundarības un šķīstītu sev par izredzētu tautu, dedzīgu uz krietniem darbiem.” (Tit. 2:11-14)

Šajos pantos ietvertā mācība atšķiras no tās, kuru sludina daudzi citi, kas apliecina ticību evaņģēlijam. Mēs tiekam aicināti dzīvot tagadējā pasaulē saprātīgi, taisni un godbijīgi, gaidās uz mūsu lielā Dieva un Glābēja Jēzus Kristus godpilno parādīšanos.

Daži ir apšaubījuši manu darbu, jo es mācu, ka mūsu pienākumos ir gaidīt Kristus personas parādīšanos debesu padebešos. Viņi ir teikuši: “Dzirdot Vaitas kundzi runājam par Kristus nākšanu, rodas priekšstats, ka tā Kunga diena ir tepat aiz stūra. Viņa par to ir sludinājusi pēdējos četrdesmit gadus, bet Kungs vēl nav atnācis.”

Tādā gadījumā apšaubāmi būtu arī paša Kristus vārds. Viņš ar mīlotā mācekļa muti ir teicis: “Redzi, es nāku drīz.” Un Jānis atbild: “Tiešām, nāc, Kungs Jēzu.” Jēzus izteica šos vārdus kā brīdinājumu un iedrošinājumu Saviem ļaudīm; tad kāpēc gan lai mēs to neņemtu vērā? Kungs ir teicis, ka Viņš atpazīs Sev uzticīgos modrus un gaidot uz Viņu. [..]

Precīzs Kristus Otrās atnākšanas laiks nav atklāts. “Bet to dieņu vai stundu nezina neviens.” Tomēr Viņš darīja zināmas zīmes, kas liecinās par Viņa tuvošanos, un teica: “Tā arī jūs, kad jūs visu šo redzēsiet notiekam, ziniet: viņš ir tuvu pie durvīm.” Viņš lūdza, lai tad, kad šīs zīmes kļūs redzamas, tie paceļ “savas galvas, jo jūsu atpestīšana tuvojas.”

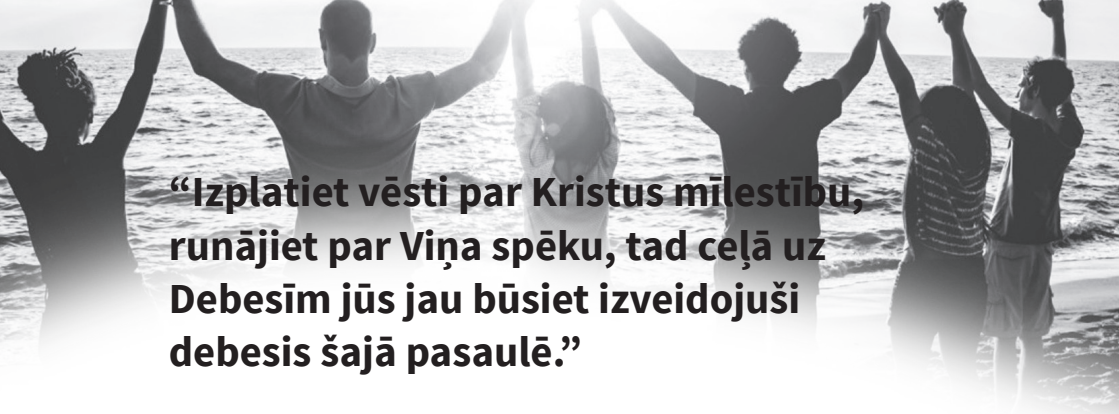
Domājot par šiem notikumiem, apustulis rakstīja: “Bet jūs, brāļi, neesat tumsā, lai diena kā zaglis jūs nepārsteigtu. Jūs visi esat gaismas dēli un dienas dēli: jūs nepiederat nedz naktij, nedz tumsai.” Tā kā Kristus atnākšanas stunda nav zināma, mums šajā pasaulē jādzīvo saprātīgi un dievbijīgi, “laimīgā cerībā un gaidīdami uz lielā Dieva un mūsu glābēja Jēzus Kristus godības atklāšanos.”

Kristus atdeva sevi, lai izglābtu mūs no visas netaisnības un šķīstītu mūs kā Savus īpašos ļaudis, dedzīgus uz labiem darbiem. Viņa ļaudis ir Kristus pārstāvji pasaulē, tāpēc tiem jāsaglabā savs īpašais raksturs.

Katram ir kāds darbs darāms. Bagātajiem vajadzētu pienest savus līdzekļus, sabiedrībā cienītajiem savu ietekmi, izglītajiem savu gudrību, bet trūcīgajiem savu tikumu – tas darāms, ja gribam būt par sekmīgiem Dieva darbiniekiem. Ja attiecības ar Dievu tiks veidotas pareizi, mūsos atspoguļosies Dieva godības gaisma, kas atmirdz Jēzus Kristus sejā.

Mēs lasām arī par tādu cilvēku grupu, kas atliek Jēzus atnākšanu tālā nākotnē, bet stāv rakstīts, ka tādiem Viņa nākšana būs kā zaglis naktī, un tos negaidīti pārņems iznīcība. Cik daudz ir tādu, kas labprātīgi ļaujas ieaijāties un iemigt laicīgās drošības šūpulī, bet šis ir laiks, kad no miega jāmostas. Apustulis saka: “Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai. Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsīm nomodā un skaidrā prātā.”

Mums ir jābūt nomodā, lai atpazītu laika zīmes un brīdinātu pārējos. Pasaulē ir daudz tādu, kas cenšas apklusināt trauksmi un

**“Izplatiet vēsti par Kristus mīlestību,
runājiēt par Viņa spēku, tad ceļā uz
Debesīm jūs jau būsiēt izveidojuši
debesis šajā pasaulē.”**

saka: “Miers, miers! - kur miera nav”, bet mums vajadzētu doties citā virzienā. Daudzi saka tiem, kas ir pamodušies: “Neliecties traucēties, turpiniet būt bezdievībā, turpiniet paaugstināt sevi un dzīvojiēt izpriecās. Kunga diena nav nemaz tik tuvu.”

Vai tik Kristus par to neaizdomājās, teikdams: “Redzi, es nāku drīz”? Vai gan Viņš neparedzēja, ka draudzei būs īpaši jāpatur prātā gaidāmais, svinīgais notikums? Vai lai mēs sakām kopā ar pēdējo dienu zobgaļiem: “Kur tad ir Viņa nākšanas apsoliējums? Jo kopš tēvi ir aizmiguši, viss turpinās tāpat, kā tas bijis no radības iesākuma?” Es neplānoju būt šajā grupā. Es gribu pamodināt cilvēkus ar Kristus drīzās nākšanas vēsti.

Lielā atbildība

Tie, kas saņēmuši zināšanas par patiesību, tur lielu atbildību pasaules priekšā. Viņiem jābrīdina citus par gaidāmo tiesu un jāpārstāv Kristus cilvēku priekšā. Tā vietā, lai lietu asaras par savu situāciju, pievērstos runām par savu tumsu vai žēlotos un sūdzētos par ceļa grūtībām, šiem cilvēkiem jāpaceļ savas domas uz Dievu, jāatver savas sirds durvis Jēzum un jāļauj Viņam ienākt un mājot tur.

Kristum jābūt mūsu sirds tronī, lai dvēseles templis tiktu attīrīts no jebkuras aptraipīšanas. Glābēja drīzajai atnākšanai jābūt mūsu prātos pavisam dzīvai un reālai. Vissvarīgākais jautājums šajā laikā ir: “Kāda ir mana dvēsele? Vai es cenšos pildīt Kristus teikto? Vai es mācu saviem bērniem, ka arī viņiem jādodas glābt dvēseles un ka mieram un svētumam jābūt svarīgai dzīves

sastāvdaļai? Vai es mācu stiept rokas pretī Kristum, lai Viņš varētu viņus vadīt?”

Mūsu darbs ir ļoti nopietns, un mums nav lieka laika, ko izšķiest, dzerot no tukšiem traukiem, kuros ūdens nemaz neturas iekšā. Mums bez vilcināšanās vajadzētu nākt pie Kristus pēc dzīvības ūdens. Tāpat vajadzētu cītīgi pētīt Biblii. Bībeles pētīšana ir ļoti svarīga, jo Raksti spēj dot cilvēkam gudrību glābšanai, tomēr cik maz ir to, kas atrod laiku Dieva Vārda pētīšanai!

Daudz vīriešu un sieviešu iegrims šīs iznīkstošās zemes lietās. Viņi balsta savas cerības tukšos pamatos un raksta vārdus smiltīs. Pat tie, kas sauc sevi par Kristus sekotājiem, neņem vērā Viņa pavēli. [..]

Dievs dod mums bagātīgas svētības, ko baudīt, un gaida, ka mēs nestu augļus Viņa godam. Tomēr daudzi atstāj novārtā Viņa darbu, nepakļaujoties Viņa gribai pilnībā. Daudz ir tādu, kuriem liekas, ka pievērsšanās Dievam un Debesu lietām padara cilvēku drūmu un nomāktu, un ļaut prātam kavēties pie reliģiskām tēmām ir kaitīgi veselībai.

Kad jaunībā Dievs atvēra Rakstus manam prātam un apgaismoja Sava Vārda patiesības, es tūlīt steigšos pasludināt citiem dārgo vēsti par glābšanu. Brālis man rakstīja: “Es lūdzu, nedari kaunu ģimenei. Es darīšu visu, ko vēlies, ja neiesi sludināt.”

“Apkaunot ģimeni!” es atbildēju. “Vai ģimeni apkauno tas, ka es sludinu Kristu, krustā sistu?! Pat ja tu man dotu tik daudz zelta, cik vien lien tavā mājā, es nepārtrauktu liecināt par Dievu. Es turu godā solīto atlīdzību. Es nepalikšu klusu, jo, kad Dievs sniedz man Savu gaismu, Viņš grib, lai es to izplatu citiem pēc savām spējām.”

Vai arī priesteri un valdnieki nenāca pie mācekļiem un nepavēlēja tiem pārtraukt sludināt Kristus vārdā? Viņi ieslēdza Dievam uzticīgos cietumā, bet Kunga eņģelis nāca tos atbrīvot, lai dzīvības vārdi aizvien ietu plašumā. Šis ir mūsu darbs. [..]

Patiesība, kāda tā ir Jēzū

Mums jāatklāj patiesība, kāda tā ir Jēzū. Kristus nāca uz zemi glābt grēciniekus. Trīsdesmit gadus Viņš nodzīvoja, esot mums par paraugu. Viņš pārcieta apvainojumus, negodu, kaunu, atstumtību un nāvi, tomēr par spīti tam visam Viņš dzīvo. Viņš ir dzīvs Glābējs, pacēlies debesīs, lai ik dienas aizlūgtu par mums.

Tieši pirms krustā sišanas Jēzus lūdza, lai mācekļi varētu būt viens ar Viņu, tāpat kā Viņš ir viens ar Tēvu. Vai patiešām iespējams, ka grēcīgam, kritušam cilvēkam var tikt piešķirta tik augsta vieta attiecībās ar Jēzu? Vienotībā ar Kristu ir iegūstama gaisma, miers un mierinājums dvēselei. Atgriežoties Debesīs, Viņš mācekļiem teica: “Jums ir labāk, ka es aizeju. Ja es neaizeju, Aizstāvis pie jums nenāks, bet, ja es aizeju, es viņu sūtīšu pie jums.” Kurš gan necerētu uz Aizstāvi pārbaudījumu laikos? [..]

Izplatiet vēsti par Kristus mīlestību un runājiet par Viņa spēku, jo tad ceļā uz Debesīm jūs jau būsiat izveidojuši debesis šajā pasaulē. Atsaucieties Dieva gaismai un būsiat kā aplaistīts dārzs. Veselība strauji plauks, jūsu gaisma spīdēs tumsībā un paša Kunga godība būs gaidāmais atalgojums.

Jautājumi pārdomām:

1. Ko nozīmē dzīvot “saprātīgi, taisni un godbijīgi”? Vai šādā kontekstā Kristus drīzā atgriešanās ir vairāk iekļaujoša vai rada robežas?
2. Kuri Bībeles panti ir visnoderīgākie, gaidot Kristus atgriešanos un mācoties atspoguļot Viņa raksturu?
3. Skalā no 1 līdz 10 (10 kā augstākais) novērtē, cik pārliecināts esi, ka būtu glābts, ja Kristus atgrieztos šodien? Esi godīgs.

Septītās dienas adventisti tic, ka Elenai Vaitai (1827 – 1915) piemita bibeliska praviešu gara dāvana, kuru viņa izmantoja vairāk nekā 70 gadus ilgas publiskās kalpošanas laikā. Šis ir izcilums no Elenas Vaitas rakstītas vēstules, kas vēlāk tika publicēta grāmatā “*Signs of the Times*” (“Laiku zīmes”) 1889. gada 24. jūnijā.

Lasījumi bērniem

Uzticīgs kristīgam dzīvesveidam

Linda Koha (*Linda Mei Lin Koh*),
Ģenerālkonferences Bērnu kalpošanas nodaļas vadītāja

Sabats

Dīvainā grāmata

*Bībeles citātiem izmantots Jaunais Bībeles tulkojums latviešu valodā.

Stāsts

Keke bija uzsācis mācīties angļu valodu šajā dīvainajā “kristiešu” skolā. Amerikāņu skolotāji šeit bija ļoti laipni un pacietīgi. Bet izskatījās, ka viņi vienmēr izmanto kaut kādu melnu grāmatu savās nodarbībās.

“Kungs, kāpēc šī melnā grāmata ir tik īpaša?” Keke ziņkārīgi jautāja. “Es to nekad iepriekš neesmu redzējis.” “Tā ir Bībele! Tas ir Dieva Vārds, kas māca mums būt labiem,” teica mācītājs Tomsons. “Patiešām? Tad man tā jāizlasa. Varbūt tā palīdzēs man mainīties un kļūt labākam – mana mamma to noteikti gribētu!” izsaucās Keke, mirdzošām acīm.

Tiklīdz Keke bija pabeidzis pildīt mājasdarbus, viņš atvēra melno grāmatu, ko bija aizņēmis no mācītāja Tomsona. “Man ir jāzina, kas tur rakstīts,” Keke pie sevis noteica.

“Beidz lasīt to grāmatu, Keke!” mamma pavēlēja. “Nepieņem visus tos dīvainos kristiešu uzskatus. Neaizmirsti, ka mēs esam budisti!” mamma dusmīgi brīdināja.

“Man patīk šī grāmata, jo tajā ir vairākas savādas un jaunas idejas! Te teikts, ka man jābūt laipnam pret saviem ienaidniekiem un jāpagriež kreisais vaigs, ja man sit pa labo. Vispirms esot jādomā par citiem un tikai tad par sevi, par nāvi nav jāraud un lūgt vajag bez mitēšanās. Es nevaru iedomāties, ko par to teiktu mani draugi!” izsaucās Keke.

“Kas noticis ar tevi?” jautāja Kekes draugi. “Tu mūs vienkārši pamet un negribi ar mums vairs spēlēties,” draugi sūdzējās. “Vairs nekādu palaidību un izjokošanas. Un tu neēd cūkgaļu. Vairs nav nekādas jautrības!”

Pēc dažiem mēnešiem Keke devās tikties ar skolotāju, lai izteiktu viņam neparastu lūgumu.

“Mācītāj Tomson, man nekavējoties jārunā ar jums. Es ticu Jēzum, Bībelei un visam, kas rakstīts šajā Grāmatā. Es gribu tikt kristīts!” Keke pārliecinoši paziņoja.

“Slava Dievam!” izsaucās mācītājs Tomsons.

Padomā!

1. Kā Bībele ir palīdzējusi tev mājās un skolā?
2. Kuri Bībeles panti īpaši uzrunā tavu sirdi?
3. Vai tev ir grūti katru dienu lasīt Bibeli? Kāpēc?
4. Vai ir iespējams dzīvot dzīvi tā, kā māca Bībele?

Dari!

Uzraksti dzejoli vai dziesmu par Bībeli un tās vērtībām, tad noskaiti vai nodziedi to saviem draugiem baznīcā vai skolā.

Izveido savu personīgo Bībeles pētišanas kalendāru katrai dienai.

Svētdiena

Piedošana tētīm

Atmiņas
pante

“Esiet pacietīgi un piedodiet cits citam, ja kādam ir pret kādu kas pārmetams, – kā Kungs jūs ir apžēlojis, tāpat dariet arī jūs” (Kol. 3:13).

Stāsts

Džūnijs gatavojās naktsmieram, kad izdzirdēja, kā tēvs smagiem soļiem kāpj augšā pa kāpnēm. Zēna ķermenis sāka drebēt aiz bailēm, un viņš ātri palida zem gultas. Pēkšņi viņš sajuta, ka spēcīgas rokas velk viņu laukā no pagultes.

“Palīgā! Palīgā!” Džūnijs skaļi kiedza, cenšoties atbrīvoties no tēva rokām. “Nedari man pāri! Lūdzu, nedari man pāri!”

Džūnijs nespēja izrauties, un tēvs sāka viņu sist.

“Nedomā, ka tu vari no manis izbēgt! Ha, ha, ha! Tu esi tieši tāds pats kā tava māte! Slikta sieviete! Slikta sieviete!” tētis kiedza, gandrīz gāzdamies no kājām, bet būdams pārāk piedzēries, lai to ievērotu. “Tu esi slikts puika! Slikts puika!”

Nākamajā dienā, kad tēvs bija atskurbis, viņš jutās slikti, ka bija sitis Džūniju. Tēvs bija nomierinājies, bet Džūnijs bija tik iebiedēts, ka pat negribēja tuvoties viņam.

Divus gadus pēc mammas aiziešanas Džūnija tētis bija sācis smagi dzert. Viņš domāja, ka ar alkoholu spēs remdēt sāpes, ko radīja sievas zaudējums, bet tas nepalīdzēja. Tā vietā viņš katru vakaru sita Džūniju. Nabaga zēns!

“Lolo, Lola, lūdzu, ļaujiet man dzīvot pie jums,” Džūnijs lūdzās. “Es to vairs nespēju izturēt. Viņš mani drīz nogalinās!”

“Nabaga zēns! Mums tevi jādabū prom no tēva,” Lolo un Lola apņēmīgi teica.

Džūnijs bija ārkārtīgi pateicīgs, ka varēja savus atlikušos pusaudža gadus pavadīt kopā ar Lolo un Lolu. Vairs nekādu sitienu! Nekādu baiļu! Nekādu ievainojumu un zilumu!

Kādu dienu, vairākus gadus vēlāk, kad Džūnijs jau bija pabeidzis koledžu, vecvecāki ieradās pie viņa ar dīvainu lūgumu. “Džūnij, mēs tev to neteicām agrāk, bet tavš tētis atrodas cietumā un ir ļoti slims. Vai tu negribētu viņu apmeklēt?” Lolo un Lola jautāja.

“Ko? Jūs gribat, lai es viņu apmeklēju? Nekādā gadījumā! Viņš nav mans tēvs, man nav tāda tēva kā viņš,” Džūnijs dusmīgi teica.

“Neskatoties uz to, kas noticis pagātnē, viņš tik un tā ir tavš tētis. Smagā dzeršana sākās tikai tad, kad mamma aizgāja,” Lolo laipni paskaidroja. “Tev vajadzētu viņam piedot.”

“Mēs lūgsim, lai Dievs palīdz tev piedot,” Lola iedroši teica, turot rokās Bībeli.

Pēc vairāku mēnešu ilgas cīņas ar sevi Džūnijs beidzot nolēma apmeklēt tēvu cietumā. Satiekoties tēvs ar dēlu apskāvās, un abi raudāja. “Man tik ļoti žēl, dēls, par visām tām sāpēm, ko es tev nodarīju!” tētis raudot teica. “Es tev piedodu, tēt! Es tev piedodu!” Džūnijs teica, asarām ritot pa viņa seju. Tā patiešām bija laimīga atkalapvienošanās! Piedošana nāk tikai caur Jēzu Kristu.

Padomā!

1. Ko Jēzus domāja, sakot, ka mums vajadzētu piedot septiņdesmit reiz septiņas reizes (Mt. 18:21, 22)?

2. Kāpēc ir labi piedot, pat ja tas ir grūti?

Dari!

Lūdz par tiem draugiem un klases biedriem, ar kuriem skolā grūti sadzīvot – tā tu iemācīsies kļūt labvēlīgāks pret viņiem.

Uzraksti iedrošinošu vēstulīti kādam, kas tev ir nepatīkams.

Pirmdiena

Mazā Jēzus misionāre

“Bet Gara auglis ir: mīlestība, miers, prieks, izturība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnprātība, savaldība. Pret tādām lietām nav bauglības.” (Gal. 5:22)

Stāsts

“Ak, māmiņ! Mūsu apkārtnē ir tik daudz bērnu, kas nepazīst Jēzu,” nopūtās Elena.

“Vai es varu ko darīt tā labā? Jēzus mīl visus bērnus pasaulē,” Elena jūsmīgi jautāja.

“Tā ir brīnišķīga doma!” māmiņa teica. “Ko tu gribētu darīt?”

“Vari iedomāties? Es tikko saņēmu “Runājošās mugursomas”* materiālus. Es varētu izveidot mazu grupiņu un līdzdalīt tajā labo vēsti. Es mācītu šiem bērniem dziesmas par Jēzu un stāstītu viņiem Bībeles stāstus,” Elena aizrautīgi teica.

“Uz priekšu, sāksim tūlīt pat! Es aicināšu draugus pie mums uz mājām katru piektdienas vakaru,” Elena teica.

Elena uzaicināja savu tuvāko draudzeni, kura uzaicināja vēl savus draugus, un tā pa ķēdīti uz priekšu. Pirmajā vakarā kopā ieradās 12 bērni. Elena pastāstīja vairākus Bībeles stāstus un iedeva katram piespraudi ar uzrakstu “Jēzus tevi mīl”. Viņa palīdzēja māmiņai izcept cepumus ar kuriem cienāt bērnus. Kāds Elenai tas bija prieks un iedrošinājums!

“Ak, māmiņ! Pie mums katru nedēļu nāk tik daudz bērnu. Es jau vairs neatceros skaitu, bet viņi noteikti ir iemīlējuši Bībeles

stāstus, kas vēstī par Jēzu. Es lūgšu, lai tie pieņem Jēzu par savu draugu,” priecīgi izsaucās Elena.

Pēc gada vairāki draugi pieņēma Jēzu un tika kristīti. Elenas sirdi piepildīja liels prieks!

Padomā!

1. Kuru Gara augli tev ir grūti īstenot dzīvē? Kāpēc?
2. Kā tu vari gūt mieru, dzīvojot mūsdienu pasaulē, kas pilna vardarbības, baiļu un šausmu?
3. Atrodi Bībeles pantu, kas atklāj, kā tu vari gūt mieru!
4. Vai ir iespējams mīlēt savu ienaidnieku vai kādu, kas nodarījis pāri? Kāpēc? Kāpēc nē?

Dari!

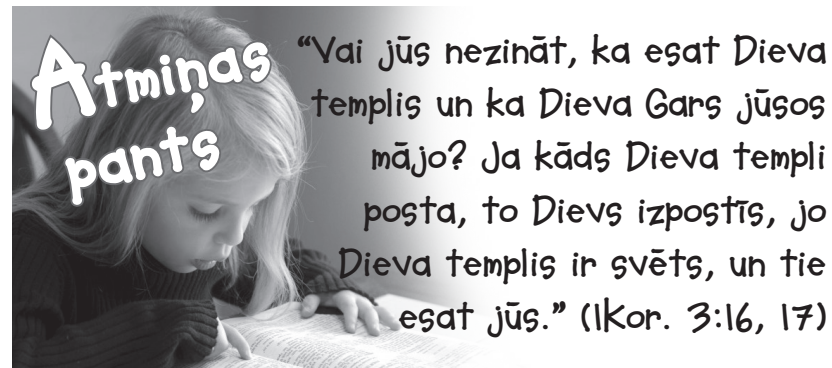
Pārrunāriet ar vecākiem vai Bībeles skolotājiem, kādu projektu jūs varētu īstenot, lai parādītu mīlestību un laipnību tiem, kam klājas grūtāk.

Lūdz par bērniem, kuru vecāki ir cietumā. Uzzini šo ģimeņu kontaktus un uzraksti kartiņas ar iedrošinošiem vārdiem.

*Bērnu un jauniešu projekts adventistu draudzē Amerikā (tulk. piez.).

Otrdiena

Gulava

Stāsts

“Katrīna Fostere, vai tu zini, cik ir pulkstenis? Tūlīt pat ej gulēt!” mamma teica.

“Drīz jau iešu, bet man vispirms jāpabeidz projekts. Neuztraucies, viss būs labi,” Katrīna atbildēja, cenšoties mierināt māmiņu.

“Ak, mīļā, es tomēr uztraucos par tevi. Tu šādi kaitē savai veselībai,” māmiņa bija bažīga.

“Man viss ir labi,” Katrīna teica.

“Vai tu nevarēji agrāk sākt darboties ar projektu? Tev bija visa pēcpusdiena, lai tam pievērstos, bet tu tik daudz laika pavadīji *Instagramā* un sarakstoties ar draugiem,” māmiņa nemierīgi teica.

“Man viss ir labi, mamm! Mātes uztraucas par neko!” Katrīna noteica.

Pagāja vairākas nedēļas. Katrīna nereti aizmiga stundu laikā. Vienu nedēļu viņa aizmiga veselas četras reizes. Skolotāja Bočetas kundze bija nobažījiesies.

“Fosteres kundze, jums patiešām jāseko līdzī Katrīnas gulēšanas režīmam,” Bočetas kundze teica Katrīnas mammai. “Viņa šonedēļ stundās iemīga četras reizes! Bieži viņa skolā ir untumaina un nelaipna pret klases biedriem.”

“Labi, es mēģināšu parunāt ar Katrīnu,” māmiņa apsolīja skolotājai.

“Katrīna, es esmu vīlusies par to, ko uzzināju no skolotājas,” māmiņa skumji teica. “Vai tu zini, ka tavs ķermenis ir Dieva templis? Ja tu to iznīcini, guļot naktī tikai trīs vai četras stundas, tu zaudē enerģiju un spēku domāt,” māmiņa teica.

“Piedod, māmiņ. Es centīšos iet gulēt agrāk. Vai Tu varētu par mani aizlūgt?” Katrīna lūdza. “Jā, prasīsim Jēzum, lai Viņš tev palīdz pienācīgi sakārtot savu laiku. Tu varētu vispirms izpildīt mājasdarbus, un tad tev atliktu laiks arī draugiem. Katru vakaru, pirms gulēt iešanas es tev noņemšu telefonu,” māmiņa stingri teica.

“Tu to nevari darīt!” Katrīna bija sašutusi. “Bet man laikam nav izvēles, vai ne?”

“Tieši tā,” māmiņa smaidīdama atbildēja.

Padomā!

1. Ko Pāvils domāja, sakot, ka mūsu ķermenis ir Dieva templis (1Kor. 3. nodaļa)?

2. Kāpēc miega trūkums organismam nav labs?

3. Kāpēc Dievs uztraucas par Savu bērnu veselību?

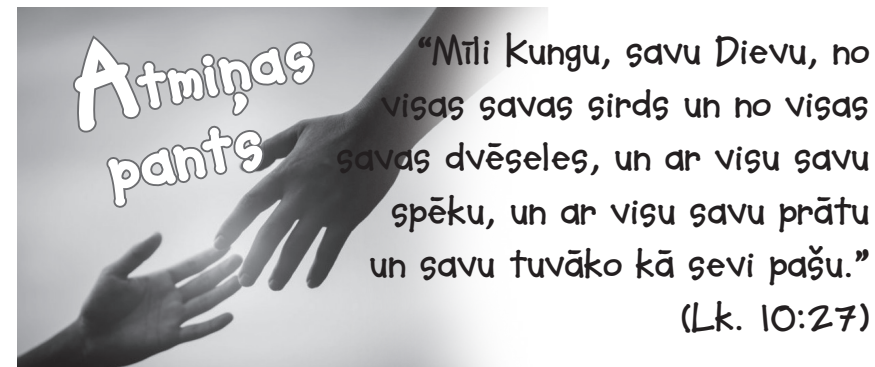
Dari!

Saplāno, ko tu katru dienu pēc skolas darīsi, un turies pie šī plāna.

Ar vecāku palīdzību sastādi nedēļas ēdienkarti ar veselīgiem ēdieniem.

Trešdiena

Būt par Jēzus rokām

Stāsts

“Māmiņ, vai mēs varētu pagatavot ēdienu ielas bērniem mūsu baznīcas apkārtnē?” jautāja dvīnes Larīna un Sarīna.

“Lieliska doma, meitenes!” izsaucās māmiņa. “Bet cik daudz naudas mums vajadzēs, lai pabarotu viņus?” māmiņa samulsusi jautāja.

“Varbūt mēs varam aicināt draudzes locekļus ziedot produktus, kas nepieciešami ēdiena pagatavošanai. Esmu pārliecināta, ka viņi gribētu palīdzēt,” meitenes reizē iesaucās.

“Vai tieši to Jēzus mums neteica darīt? Kurš bija tas pants, kurā Jēzus runāja par palīdzēšanu citiem?” jautāja Larīna.

“Jā, Mateja evaņģēlijā 25. nodaļā Jēzus māca, ka darot labu citiem, piemēram, pabarojot trūcīgos, apmeklējot cietumniekus un lūdzot par tiem, mēs darām labu arī Viņam. Jēzus ir vislabākais paraugs kalpošanai,” paskaidroja tētis.

Divas dienas Larīna un Sarīna nodarbojās ar draudzes locekļu apzvanīšanu, lūdzot ziedot dārzenus un augļus šim īpašajam projektam.

“Janu kungs, vai jūs vēlētos ziedot nedaudz dārzenu vai citu produktu? Mēs plānojam uz nākamo sabatu pagatavot ēdienu un izdalīt to ielas bērniem,” paskaidroja dvīnes, piezvanījušas draudzes vecākajam.

“Tā ir lieliska ideja, meitenes! Ar prieku atbalstīšu jūsu projektu. Es palūgšu savu sievu, lai viņa palīdz jums gatavot,” acīm mirdzot, ierosināja draudzes vecākais.

Pienākot sabatam, Larīna un Sarīna ar mammas, Janu kundzes un citu draudzes māsu palīdzību izvērēja astoņus lielus zupas katlus. Tētis ar dažiem draudzes vecākajiem un draudzkopjiem palīdzēja aizgādāt tos uz parku, kurā sastapt ielas bērnus. Cik tā bija piepildīta diena!

“Paldies Jēzum, ka Viņš mums palīdzēja. Padomā tik – mēs pabarojām veselus 80 izsalkušus bērnus!” plati smaidot, izsaucās dvīnes. “Mēs gribam būt līdzīgas Jēzum!”

Padomā!

1. Izlasiet Mt. 25:31-42 un pārrunājiet, kāpēc dažkārt ir grūti kalpot citiem pēc Jēzus parauga.

2. Kā mēs varam kļūt par mūsdienu samariešiem, pamatojoties līdzībā par žēlsirdīgo samarieti (Lk. 10:25-37)?

Dari!

Kopā ar vecākiem vai sabatskolas skolotājiem izdomājiet vienu projektu, ko jūs varētu īstenot, tādā veidā kalpojot savā kopienā tā, kā to darīja Jēzus.

Kopā ar diviem vai trim draugiem dodies lūgšanu pastaigā pa savu dzīvesvietu. Lūdziet par dažādām ģimenēm un viņu uzņēmumiem.

Ceturtdiena

Braiēna liecība

Stāsts

“Klau, draugi, vai esat redzējuši jaunāko Harija Potera filmu?” ar sajūsmu jautāja Zeks. “Patiešām apbrīnojami, kā tie dīvainie radījumi lido!”

“Kāds tieši ir tās nosaukums?” Džeimija un Dženija vienbalsīgi iesaucās. “Varbūt mums arī jānoskatās.”

“Es domāju, ka mums jābūt uzmanīgiem ar to, ko skatāmies,” Braiens brīdināja savus draugus. “Radījumi, kas spēj lidot un veikt neparastus trikus, nav īsti.”

“Tas jau tikai jautrībai un izklaidei,” Zeks teica. “Ir taču jāmāk arī pafantazēt, vai ne?” viņš teica, piemiegams aci.

“Vai tev mamma ir teikusi, ka tu nedrīksti skatīties šādas filmas?” ziņkārīgi jautāja Dženija.

“Jā, bet ne tikai mamma – šī doma patiesībā nāk no Bībeles,” ar pārliecību paskaidroja Braiens. “Ja piepildām prātu ar

nepatiesiem stāstiem, kuros ir raganas un briesmoņi, drīz vien nemanot sāksim šiem spēkiem ticēt vairāk nekā Jēzus spēkam.”

“Es domāju, ka Braienam taisnība. Pāvils Bībelē, kaut kur vēstulēs korintiešiem ir teicis, ka visam, ko skatāmies, lasām vai darām, ir jāpagodina Jēzus,” Džeimija teica. “Izlasīsim!”

“Es zinu, draugi,” Zeks piekrītoši pamāja. “Šīs fantāzijas filmas tiešām tā aizrauj, ka pēc tam grūti pārtraukt skatīties.”

“Labi, lūgsim viens par otru, lai mēs vienmēr izvēlētos pagodināt Jēzu, lasot labas grāmatas, skatoties vērtīgas filmas un spēlējot piemērotas datorspēles!” visi četri reizē izteica.

Padomā!

1. Ko nozīmē visu darīt Dievam par godu (1Kor. 10:31)? Vai varat nosaukt kādu piemēru?

2. Vai ir viegli dzīvot labu, kristīgu dzīvi mājās, skolā un draudzē?

3. Ko apustulis Pāvils domāja lūdzot, lai mēs apliekam visus Dieva ieročus (Ef. 6:10-18)?

Dari!

Ieplāno dienu savas istabas revīzijai! Atbrīvojies no visiem video un mūzikas ierakstiem, grāmatām utt., kas traucē dzīvot kristīgu dzīvi.

Darbojoties divatā vai trijātā, sastādiet sarakstu ar labām video spēlēm, grāmatām un TV programmām, kuras ir droši iekļaut savā ikdienā. Tad kopā pielūdziet, lai Dievs palīdz izdarīt gudras izvēles.

Piektdiena

Pavasara tīrīšana savai galvai

“Nomērdējiet sevī to, kas jūsos pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaigli, samaitāto iekāri un mantkārību, kas ir elkdievība.” (Kol. 3:5)

Stāsts

Māmiņa un tētis, pulcinot ģimeni kopā uz vakara svētbrīdi, pamanīja, ka Raimonds vēl sēž pie datora.

“Raimond, vai nezini, cik ir pulkstenis?” māmiņa nepacietīgi jautāja. “Mēs tevi gaidām.”

“Labi, labi. Es jau nāku,” Raimonds teica.

Kad svētbrīdis beidzās, tētis lūdza bērnus vēl mirkli uzkavēties, jo viņam bija kas svarīgs sakāms.

“Vai viss kārtībā, Raimi? Esmu ievērojis, ka tu pavadi daudz laika pie datora,” tētis jautāja savam pusaudžu vecuma dēlam.

“Varbūt viņš skatās uz plikām meitenēm,” bilda jaunākā māsa Džonija. “Ne velti skolotāji mūs brīdina par pornogrāfijas briesmām!”

“Labi, Raimi un Džonija, aprunāsimies par to, lai jūs saprastu, kas tas ir un kāpēc tas nav labi,” tētis teica.

“Vai jūs zināt, kas ir pornogrāfija?” tētis nopietni jautāja, abiem bērniem purinot galvas.

“Pornogrāfija ir attēli vai filmas ar cilvēkiem, kuri apvilkuši pavisam maz drēbju vai arī ir vispār bez drēbēm. Viņi izrāda pasaulei, kā dara to, ko patiesībā vajadzētu atstāt tikai un vienīgi privātu,” tētis turpināja. “Šādā veidā tiek pelnīta nauda.”

“Tas ir tik apkaunojoši,” teica Džonija.

“Vai jūs zināt, kāpēc bērniem ir bīstami to skatīties?” tētis turpināja. “Jo tas ir nepatīss mīlestības un intimitātes attēlojums. Tur pret vīriešiem un sievietēm izturas kā pret priekšmetiem. Turpinot skatīties šādas ainas, var kļūt arī atkarīgs, tāpat kā no narkotikām.”

“Tēt, es nezināju, ka tas ir bīstami,” Raimonds teica. “Es domāju, ka tās ir tikai kaut kādas bildītes.”

“Vai zini? Pāvils saka, ka mums vajadzētu domāt par lietām, kas ir labas, šķīstas, patīsmas, skaistas, cienījamas,” tētis atgādināja bērniem (Fil. 4:8). “Bet velns darbojas, kārdinādams ikvienu, ieskaitot bērnus, aizpildīt savu laiku ar nešķīstām lietām.”

“Paldies, ka pastāstīji, tēt. Aizlūdz par mums, lai mēs būtu stipri un novērstos no nevēlamiem attēliem,” Raimonds lūdza.

Padomā!

1. Izpēti Mk. 9:47! Vai Jēzus domāja burtiski, ka mums vajadzētu izraut aci, ja ar to skatāties sliktus attēlus? Ko Viņš patiesībā saka par to, kā pareizi dzīvot?

2. Kādas ar seksualitāti saistītas kārdināšanas tu piedzīvo? Kā tās pārvarēt, lai dzīvotu veiksmīgu kristīgo dzīvi?

Dari!

Sagatavo uzrunu vai uzraksti sacerējumu par to, cik bīstami ir skatīties pornogrāfiju, un līdzdali to saviem klases biedriem (darbojies kopā ar savu skolotāju).

Izlasi kādu labu grāmatu, kas māca par veselīgu kristieša seksualitāti. Kā šādas grāmatas var palīdzēt atrast atbildes uz jautājumiem par seksualitāti? Pārrunā to ar vecākiem.

Sabats

Atkal dzīvs

“Redzi, viņš nāks ar mākoņiem, un viņu redzēs ikviens acs, arī tie, kas viņu caurdūra; par viņu vaimanās visas zemes ciltis, tā būs. Āmen!” (Atkl. 1:7)

Stāsts

“Māmiņ, Kārļa vectēvs ir ļoti slim, un ģimene domā, ka viņš neizdzīvos ilgāk par divām dienām,” Pauls skumji teica.

“Jā, mīlais, nāve ir kaut kas briesmīgs,” māmiņa maigi teica. “Ir ļoti skumji zaudēt savus tuvākos.”

“Kārlis un Helēna ik reizi sāk raudāt, runādami par savu vec-tētiņu,” Pauls pastāstīja mammai.

“Nebēdāties tik ļoti. Mums visiem ir cerība!” māmiņa priecīgi iesaucās. “Pastāsti par to saviem draugiem!”

“Kas tā par cerību, ja mums lemts nomirt?” Pauls samulsis jautāja.

“Bībelē teikts, ka Jēzus atgriezīsies un uzmodinās tos, kas miruši ticībā uz Viņu!” māmiņa aizrautīgi teica. “Izlasīsim, kas pirmajā vēstulē tesalonīkiešiem 4:16, 17 teikts par šo apsolījumu.”

“Tas ir brīnišķīgi, māmiņ!” izsaucās Pauls. “Es mēģināšu iepriecināt Kārli un Helēnu ar šiem cerības vārdiem.”

“Ak, šeit rakstīts, ka tie, kas miruši ticībā uz Kristu, celsies augšā, un pēc tam tie, kas vēl dzīvi, arī tiks paņemti augšā, lai satiktos ar Jēzu!” Pauls sajūsmināts teica.

“Tad jau Kārlim un Helēnai nav vairs jāraud!” viņš pārliecinoši teica.

“Ej un atklāj šo brīnišķīgo vēsti saviem draugiem,” māmiņa smaidīdama iedrošināja.

Padomā!

1. Salīdzini 1Tes. 4:16, 17 ar 1Kor. 15:51, 52 un Jņ. 5:28, 29. Kāpēc Jēzus Otrā nākšana ir tik svarīga saistībā ar nāvi? Vai tiem, kas Viņam netic, šāds apsolījums būtu patīkams?

2. Kāds brīdinājums ir izteikts Lk. 21:34-36 par to, kā vajadzētu dzīvot šajās pēdējās dienās pirms Jēzus nākšanas?

Dari!

Lūdž kopā ar vecākiem un/vai draugiem par tiem, kas zaudējuši savus mīļos, lai viņos nezustu uzticība Jēzus apsolījumam satikties atkal Debesīs.

Izveido un izrotā piecas vai sešas kartiņas (7,5 cm x 12,5 cm), ierakstot tajās Bībeles pantus par Jēzus Otro atnākšanu, kas sniedz augšāmcelšanās cerību. Uzdāvēni tās tiem, kas zaudējuši savus mīļos.